Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Fullständig. Koll. 8/12 1934
Blad 53/54 dubbelt i 4:e ndr. I.H.

BIBLIOTEK · GÖTEBORGS · UNIVERSITETS ·

Allmänna Sektionen

Litt.
Eng.
Övers.Sv.

DEN OBETÅNKSAMMA SJELFKLOKA, ELLER FRÖKEN BETSY THOUGHTLESS, HISTORIA.

Andra Delen.

Öfversättning från Franſöſkan.

GÖTHEBORG,
Tryckt på STAKBERGISKA Boktryckeriet,
1773.

Den Andra Delen.

CAPITEL I.

Herr *Goodman* öfvertygad om det öfreträde ſom *Trueworth* ägde hos *Betſy* framför *Staple*, beſlöt underrätta denna därom. En bedröfvelig tjenſt; men ſå mycket nödigare, ſom intet är mera förtårande, än at underhålla en kärlek hvaraf man ingen förmån har at vänta. I detta upſåt går han dit, och finner honom ſlutande et bref. Jag är glad, ſäger han, ſe Eder i ſtånd at nyttja Er hand. Jag frugtade at Er bleſſure varit farligare. Det föll mig väl ſvårt, ſvarade *Staple*; men en oundvikelig ordſak har tvungit mig. Derpå yttrar Herr *Goodman* ſit miſsnöje öfver at hafva upmuntrat honom at ſöka vinna *Betſys* hjerta. Jag har, ſäger han, blifvit äfven ſom I bedragen af des vänliga upförande emot Er. Men nu ſer jag at det bör tilägnas mera den fåfänga, ſom medföljа unga ſkönheter, än det intryck Eder perſonliga förtjenſt bordt gjöra hos hänne. Så högt jag förr önſkat ſe Eder lyckas i detta edert förehafvande, ſå högt längtar jag nu at ſe Eder ſnart helad från den-

na kårlek. *Betſii* älſkar *Trueworth*: jag tviflar ej därpå. Hon älſkar honom åtminſtone ſå mycket, ſom en flicka af hännes ſinnelag kan älſka. Och utom des, hvad hon ej redan har beſlutit, ſå lärer ſäkert hännes ömma vänſkap för ſin bror bringa hänne därtil. Altſå, Min kära *Staple*, följ Er våns råd: öfvergif *Betſy*: jag ber och befvär Eder för Er egen lycka och ro ſkul. *Staple* hörde Herr *Goodman* med tålamod, och tackade honom förbindligaſt för deſs råd och den del han tog uti des väl. Jag har alt ſedt detta, ſade han, och läs detta bref, ſå finner J mit beſlut och mina ſkäl därtil. Herr *Goodman* tog brefvet och las följande:

Til CARL TRUEWORTH.

à M. C. TRUEWORTH. MIN HERRE!

När jag utmante Er, ſå var hedern at upvagta Betſy *den lön ſegervinnaren ſkulle hafva. Edert modeſtie afſlår det väl; men, Min Herre, Eder ädelmodighet förvärfvar och bibehåller Eder vid en fördel, ſom J ej vil tilſkrifva Er tapperhet. Jag har älſkat* Betſy, *och jag har underhållit mit förmenta hopp, ſå länge jag det med rätt och heder kunde göra. Bägge ſätta ſig nu däremot. Min olycka har ej hos mig utplånat et hederligt*

ligt tänkesätt. Mit lif, af så litet värde det må vara, har två gångor varit uti Edra händer, och jag skulle vara föraktans värd, om jag skulle nu nyttja det til at förstöra dens ro, som så ädelmodigt har mig det bibehållit. Blifve J så lycklig i Eder kärlek, som uti Edra vapn, och måtte den älskvärda Betsy finna sin lycka uti nöjet at fullborda Eder. Jag afsäger för evig tid från det falska hopp, hvarmed jag mig smickrat. Det enda jag nu åstundar är, at göra mig värd Eder vänskap, och at visa Eder min upriktiga tilgifvenhet.

STAPLE.

Herr *Goodman*, förnöjd at se denna sak vara på så god väg at lyckligt slutas, berömmer hans föresats, förmanar honom at deruti fortfara, och går derpå hem. Han talte ej om sit besök hos *Staple* för *Betsii*. Hon utvisste nu mycken alfvarsamhet, ej förbättrad af sin förmyndares skarpa varningar; ty i sit hjerta tyckte hon ej illa om de farliga prof hännes älskare visat på sin kårlek; men hon ville hafva någon at tala med och förtro sig til, och *Flora* hade blifvit nu så bitter til sinnes, at ingen kunde fås vid hänne.

Hännes ombyte var obegripeligt. Det sågs nu ej til den qvickhet och lustighet, som var hänne medfödd. Trumpen och

bitter talade hon nu ej oftare än för at säga emot eller bannas. *Betsy* led häraf mer än någon; men hännes böjliga hjerta ingaf hänne tålamod och aldrig hämd.

En ung handlande hade blifvit kär i *Flora*, och förmodade hännes förmögenhet vara anſenlig. Han gjorde ſin upvagtning och blef emottagen ganſka väl både af Fru *Mellaſin* och *Flora*. Men man måſte tala alfvarſamt om ſaken och Herr *Goodman* efter ſin vanliga upriktighet ſager ſig ej kunna gifva mer an 500 pund ſterling åt *Flora*. Strax utſläcknade friarens kärleksläga. Han ſade ſig anſe för lycka at blifva förbunden med en ſå älſkansvärd och hederlig flicka; men at des nyſbörjade handel ej tillåt honom at kunna hålla den ſtat, ſom hännes vana och uptoſtran äſkade. Herr *Goodman* ſade rent ut at detta partie ſaledes ej var honom tjenligt. Därmed ſlutades deſſa viſiter och, ehuru *Flora* tycktes ej agta dårom, ſå anſåg likväl *Betſy* detta för orſaken til hännes förändring. Hon beklagade hänne, uptog med vänlighet alla förtretligheter hänne förorſakades och böd til genom ſin tjänſtagtighet återſkaffa hänne deſs förra munterhet. Läſaren får ſnart ſe huru hon blir belönt.

CA

CAPITEL II.

Trueworth hade gifvit prof af ſin tapperhet och ädelmod; men det var ej nog. Hans ädla tankeſätt tillät ej at man betalte ſå dyrt des välgerningar, af hvad beſkaffenhet de måtte vara. Rörd af *Staples* bref kände han hos ſig ſjelf, huru högt det ſkolat käſta, om vapnlyckan ſatt honom i hans ſtälle. Han ſvarade honom ſtrax; at det ej behagade honom höra det, ſå högt berömmas, ſom han äfven ſjelf hade ſkolat gjordt. Han påminte honom den afſky han viſat at underkaſta ſit hopp den oſäkra ſtridens utſlag. Bägges deras öde, ſåger han, kommer från *Betſy*, och han upmuntrar honom at de borde förena ſig för at hindra den tredje, ſom, kan hända mer lycklig, torde beröfva dem deras ögnamärke. Och i fall, ſäger han, en af dem vore ſå lycklig at vinna ſin önſkan, ſå ſer han ej hvarföre denna fördel ſkulle göra dem til ovänner. Han ſlutar med at betyga ſin upriktiga vänſkap och högagtning. *Staple*, ſom ej kunde begripa, at man med et roligt ſinne kunde tåla en rival, utan at vara viſs om ſit öde, trodde ſåkert *Trueworth* det vara. Han ſvarar honom höflig,

utan at nämna *Betſy*, för at ej utſätta ſig för flera rön af deſs ädelmodighet, för hvilken han nog redan var förbunden.

Betſy, långt ifrån at tänka ſådant vara på färde emellan hännes älſkare, mottog *Trueworth*, när han infant ſig, med ſin vanliga höflighet. Hon mente han ſkulle tala om deras duell; men hans ſedighet tillät ej det, och det hade ej kommit på talet, om ej Fru *Mellaſin* hade yttrat ſin frägnad at ſe honom ſåſom ſegervinnare vara undſluppen en ſå farlig ſtrid. Min Fru, ſvarade *Trueworth*, lyckan gynnar ej altid den ſom det bäſt förtjenar, och hännes gynnande ſkal aldrig utgöra min heder, emedan jag den endaſt äger af den älſkvärda *Betſy*, hvarvid han med kära ögon henne anſåg. Detta är ej allmänt, ſvarade hon leende; dock vet jag ej hvad man ſkal tänckа om en älſkare, ſom, under det han ſäger ſig endaſt intagen af ſin kärlek, utſätter ſig at omkomma ſom en ogerningsman. Denna erindran bragte talet på duellers grufvelighet, och *Trueworth* medgaf lätteligen orimligheten af detta bruket, ſom, emot Guds och menniſkjo-lag, och ofta emot alt ſkäl tvingar en hederlig karl at antaga en utmaning, eller utſätter honom, genom des afſlag, för ſin fiendes ſpått och almänhetens föragt.

Un-

Under denna visite talade *Flora* mer än hon på någon tid gjordt; men så underligt, ibland berömmande ibland lastande *Trueworths* upförande, at han ej kunde gissa til, om hon var honom bevågen eller ej. *Betsy* förundrade sig mycket häröfver; men hon gaf föga agtning därpå. *Staple* sysselsatte mer hännes tankar. Hon viste at han var särad, och undrade således intet öfver des uteblifvande; men hon väntade tidningar från honom. Hon täncke ännu därpå då man följande morgon lefvererade hänne detta brefvet:

MIN FRÖKEN!

En älskad broders vilja, en öfvervägande förtjänst, och Eder egen böjelse hafva förenat sig til min medfriares fördel. Jag borde redan hafva märkt mit fel, at efterträfva det som Herr Trueworth *sökte vinna; men förblindad af min kärlek, har jag låtit förleda mig til en gerning, som gjordt honom til segervinnare. Jag vil ej uprepa huru alt afslupit, och huru min obillighet blifvit straffad; men jag försäkrar Eder Min Fröken, at min fiendes ädelmod har återbragt mig mit förnuft, och öfvertygat mig, at dess företräde bör mera tilskrifvas Er urskillning, än den lyckliga caprice som så ofta hos Edert kön ger utslag.*

Jag skulle sjelf kommit at säga Eder et evigt farväl, om jag ej frugtat, at närvarelsen skulle göra mit beslut vacklande. Tillåt då mig at skrifva det, som min mun ej utan ängslan kunde säga. Ja! Min Fröken, jag afsäger för evig tid från det hopp, som upfylt mit hjerta. Min rivals förtjenster förbjuda mig tänka på Er. Var emedlertid försakrad, at mit lif förr slutas, än jag uphöra at lefva Eder trogna, fast olyckliga, slaf.

STAPLE.

Betsys förundran var så stor, når hon läst detta brefvet, at hon trodde sig drömma. Utan at se det hon ej var ensam, ropar hon i sin bestörtning; Är det möjeligt? Men hvad tänker han? Är han tokug? Ja visst är han tokug. Herr *Goodman* frågade leende hvad som var på färde. Förlåt mig, Min Herre sade hon, jag är blefven så bestört, at jag ej visste hvar eller med hvem jag var; men jag hoppas, at detta skal ursägta mig. Eder vän ger mig afsked, som mig väl behagar; men hans föreburna skäl äro så besynnerliga, at de ej kunna annat än förtörna mig.

Herr *Goodman* las brefvet högt och sade därpå kallsinnigt: han har gjordt rätt, och jag ser ej hvarföre J skulle förtörnas öfver förlusten af en Älskare, som J föga vårderade.

de. Han var förhaftig, svarade *Betsy*. Tänkte han väl jag skulle öfvergifva mig vid hans första anfall? Eller trodde han sit värde så stort, at jag ej tordes neka honom något? Dock det bekymrar mig ringa; men det förargar mig, at han så säkert beskyllar mig för at älska. Hvem har sagt honom det? Hvarföre har han tykt at jag föredrog *Trueworth* honom? Efter hans ytrande har han funnet mer förtjenst hos honom än jag, och i sanning skulle jag tro honom vara kär i sin rival.

Härpå svarade Herr *Goodman* alfvarsamt, at *Trueworts* upförande för, under och efter striden, (hvarom Damerne voro okunnoge) fordrade utaf hvar och en ädelsinnad et sådant bemötande. Fru *Mellasin* var af samma tanka; men *Flora* talte endast til *Staples* fördel. Hon medgaf *Trueworts* förtjenst; men han har, sade hon, ej gjordt annat än hvad des heder fordrade. *Staple* däremot, medelst upofrande af det kåraste, utvisar mer ädelmod.

Tvänne *Betsys* och *Floras* vänner kommo och afbruto samtalet. De föreslogo en spatserfart, som samtyktes och gingo *Betsy* och *Flora* at kläda sig.

CAPITEL III.

Flora hade sina hemliga orsaker at således utlåta sig om *Betsys* älskare. Hon kände *Betsys* sinne för väl, at ej tro det *Staples* förlust oroade hänne. Denna händelse, läger hon med en förstäld upriktighet, är rätt ledsam. Man lärer öfver alt säga, at J älskar *Trueworth*, och om jag råkar *Staple* skal jag säga han är en tok, som därtil gifvet sjelf anledning. *Flora* bød på alt sätt til at öfvertala *Betsy* betaga *Staple* denna tanka. J bör skrifva honom til, sade hon: J är skyldig honom denna tröften i des förtviflan. Det är rättmätigt låta honom veta, at des rival ej är lykligare än han. Men då detta förslag misshagade *Betsy*, sade hon: låt mig då tala med honom. Jag skal gå dit, som af mig sjelf och på tjenligt sätt göra honom härom underrättad. *Betsy*, som ej var missnögd med, at han finge denna uplysning, tykte ej så illa om detta förslaget, och svarade vi skola tala därom i afton.

När de nu voro klädde, kommo de tilbaka til sina vånner foro sen ut och promenerade uti lustparken. De hade knapt gjordt en tour, förr ån de mötte den unga *Saving*. *Betsy*, som ej viste des hemkomst, blef bestört; men han hälsade på dem och

gaf

gaf sig i deras sällskap. När *Saving* af en händelse fann sig ensam med *Betsy*, sade han: jag har en vigtig hemlighet at säga Eder, och jag kan ej komma til Herr *Goodman*. Därföre ber jag Er nämna et ställe, där jag i frihet kan få tala med Er. Nej, svarade *Betsy*, jag plår aldrig gifva sådana möten, och jag mins nog det sista jag stälte med Er. Min Fröken, sade han, det är nog til min undskylning, at säga Eder det jag är gift, och at den del jag tager i Eder välgång föranlåter mig at underrätta Er om en falsk väns förräderi. En falsk våns förräderi, ropade *Betsy* flera gånger. Ja förråderi, svarade *Saving*, som lärer fördärfva Er, om J töragtar at därom få uplysning. *Betsy*, häpen häröfver, och i anseende til den uprigtighet han i sit tal utviste, trodde sig ej böra försumma en sådan uplysning. Hon bad honom infinna sig i galleriet vid Slots-Kyrkan klockan fyra och lofvade där möta honom.

Flora och *Betsy* hade med sig hem nyheten om *Savings* hemkomst och giftermål. Herr *Goodman* viste och berömde hans kloka upförande. Han är nu lyklig, sade han, genom det han lydde sin Far. Hans Fru är vacker och rik, och framför alt stilla och sedig. Man talade en lång stund härom; men *Betsy* nyfiken at veta hvad *Saving* hade berät-

rätta, begifver ſig til mötesplatſen. *Savirg* var redan förut kommen, at viſa det han var noga, när det ſtod i hans magt, ehvad kärlek eller vänſkap var orſaken. Han ville börja urſägta ſit förra upförande; när *Betſy* föll honom i talet, och ſade, at hon viſte det alt och at hans Far ej gjordt någon hemlighet däraf. Därpå berättade han, at ſedan han kommet til Holland, har han bland ſina ſaker funnet et bref, ſom hans Far, utan tvifvel, i ſin bråſka att ſkaffa honom bort, oförvarandes nedlagt. Si här är det, ſade han, och lärer i finna, Min Fröken, at min heder ej tillät mig dölja för Er en nedrig ſjäl, ſom J, kan hända, förtrodt ſtörre hemligheter än vår oſkyldiga kärleks-handel. Knapt hade *Betſy* ſedt på det, förr än hon ropade; hjelp himmel det är från *Flora*. Det är ſå, ſade han, men läs ſå får i ſe det ſkamliga medel hon brukat, at förmå en Far fördrifva ſin enda Son, och at utſkämma en dygd, ſom hännes oförmögenhet nekar at efterfölja. *Betſy* öpnade brefvet med darrande händer och las följande.

MIN HERRE!

Den högagtning jag hyſer för honett folk, föranlåter mig underrätta Er om en olycka, ſom hotar Er, Eder enda, kära och värdiga

diga Son är på branten af sin undergång. Des olyckliga bekantskap med Herr Goodman, *har utfält honom för en ung Flickas konster, för hvilken denna Herr* Goodman *är Förmyndare. Hon är flygtig, ja, jag kan äfven säga, utan at göra hänne orätt, hon är lösagtig. Som hännes goda namn så väl som hännes egendom är förlorad, så undrar jag ej hon brukar sina konster, at skaffa sig en man. Men det skulle gräma mig om lotten föllo på Eder Son, som gifver så godt hopp om sig. Jag frugtar endaft, at min underrättelse kommer försent. Han är dödligt kär i hänne och skulle upoffra alt för hännes skul. Hon är qvick; men så förtjust af kärlek til alla nöjen, at hon utan eftertanka solar sig däruti. Den förblindade* Saving *lärer ej se det, om ej Fadrens klokhet rättar honom. Originalet til denna afmålning är Fröken Betsy Thoughtless. Et namn väl känt af alla galanter i staden. Jag hoppas I uptager denna underrättelse såsom et prof af den del jag tager uti Eder välgång, och den tilgifvenhet hvarmed jag lefver Eder ödmjuka, fast okända, Tjenarinna,*

A. Z.

Betsy kunde på en lång stund ej tala och Saving, för at stilla hännes rörda sinne, uppenbarar en hemlighet, som hon ej förr vetat. Floras last kan ej urfägtas,

sade

ſade han; men jag bör tilſtå, at jag är orſaken därtil. J, ſade *Betſy*: Ja jag, ſvarade *Saving*; jag kan ej dölja för Er, at länge förr än jag ſåg Er, hade jag någon böjelſe för hänne, ſom des fåfänga inbillade hänne vara en upriktig kärlek, ända tils jag fäſtat mit hjerta vid Er, då hon fick öpna ögon. Upretad öfver min, ſom hon kallade oſtadighet, har hon ſökt förſtöra mit hopp. Det är at mig hon ſyftar med brefvet til min Far. Betſy fann denna giſsning äga grund, och kände igen Flora. Betſy, i ſin ifver ytrade ſig ſkola begära rätt af *Herr* Goodman, och om han nekade ville hon lemna hans hus. Men Saving ſade, tillåt min Fröken, at föreſtälla Eder, det man ej kan följa denna hämdetanka, utan at göra almänt både den händelſe hvarigenom detta brefvet kommet i mina händer, ſå väl ſom det tilfälle J mig gifvit, at underråtta Er därom. Min Far och min Fru ſkulle få veta det och finna ſig förolempade, och hvem vet! Almenheten, altid ſnar at dömma, ſkulle, kan hända, finna ämne at fördömma Ert upförande. Deſſa föreſtälningar öfvertygade Betſy, och hon beklagade ſit bedröfveliga öde, at vara nödſakad lefva ihop med et ſlikt odjur. *Hon* tackade Saving, lofvade hålla det hemligt och gick därmed ſin kos.

CA-

CAPITEL IV.

Betsy blef hos en af sina vänner at spisa qvällen och fördrifva den förvirring denna nyheten hänne förorsakat. När hon kom hem, fann hon alla tilhopa, fast det var sent. Fröken *Betsy*, sade Herr *Goodman*, J har mycket förlorat; Herr *Trueworth* har varit hos oss hela afton, och se här är tre bref til Er. Men jag har ännu godt nytt at säga Er: Er äldre bror är snart här. Han har låtit mig veta sin ankomst och ber mig söka honom et hus at bebo. Och än mer, så hoppas, säger han, finna Er försörjd.

Betsy var glad få höra en älskad broders ankomst, som hon ej sedt på fem år; men än mer, at han skulle taga egit hus, då hon hoppades få blifva hos honom, och således, under en hederlig förevändning, befrias från den nu förhatelige *Floras* sällskap. Emedlertid beklagade hon sig öfver Herr *Goodman*, som låtit honom veta om hännes bägge friare. J ser ju, svarade han, den ena är alt rest, och den andra lärer ej vara så brå, som han intet har någon rival. Och J må säga hvad J vil, så har J alt båtre tanka om *Trueworth*.

Betsy

Betsy nyfiken at läsa sina bref, svarade intet, utan gick på sin kammare. Det första hon öpnade var från Fröken *Forward*. Oviſsheten om denna olyckligas öde, gjorde hänne nyfiken at läsa det. Det lydde så här:

MIN KÄRA BETSY!

Sn jag sist såg Er, Min Kära Betsy, *har jag när varit omkommen af hunger och vanskötsel genom min värdinnas hårdhet, om ej min Fader sändt mig en liten hjelp, hvaraf jag lefvat en tid; men därjämte den sorgetidning, at Min Far gjordt mig arflös och ville aldrig mer se mig. Den lilla hjelpen räckte ej länge, och min grymma värdinna höll på at drifva mig med skam ut; ja: när alt hopp var ute, sände himmelen en slägting, som jag aldrig sedt eller viste af. Han blef rörd öfver mit elände. Han hjelpte mig utur min faseliga boning. Han gaf mig underhåll, och lofvat därmed fortfara tils min far kunde blifva bevekt. Jag dör af längtan at se Eder. Jag hade kommit til Er och sjelf berättat mit lyckliga ombyte; men jag känner ej det folk I bor hos, och har fruktat misshaga Er. Kom därföre til mig, Min Kära* Betsy, *nu skal I finna mig i et anständigare hus. Jag sänder Eder addressen och lefver &c.*

A. FORWARD.

Betsy

Betsy utan misstroende beslöt följande dagen hälsa på hänne. Hon fortfor at låsa och fann det andra från sin yngre broder. Han lät hänne veta det han kom at dröja öfver sommaren i Lejcester. Han förnyade sin anhållan til *Trueworths* bästa. Han berömde des förträffeliga egenskaper och förmögenhet, och bad hänne på det ömaste betänka den lycka nu bjudes, som aldrig kunde återfås.

Det tredje var från Fru *Trusti*. Händelsen i Oxford hade förnyat des frugtan för *Betsys* öde. Hännes bref var fult af visa förmaningar. Jag tviflar ej, säger hon, at den fara J utstådt i Oxford med des påföljder ju gjordt Er mer omtänksam. Det är långt ifrån mig at förebrå Er en händelse, J ej kunnat förut se; men min vänskap fordrar at jag föreställer Er, det man aldrig bör förgäta, at det, som en gång händt, kan ock hända en annan gång, och at en beständig oförsigtighet blir til slut olycklig. Min kära *Betsy*, fortfor hon, det är ej Er jag frugtar. Edra tänkesätt gifva mig tröst; men jag fruktar för den onda verlden, och det stället J vistas, upfyldt med vanartiga, endast sysselsatte at förföra och bedraga. Huru kan man vakta sig för deras lastfulla upsåt. De dölja dem under de vackraste utseende. Var-

ſamheten är ej altid tilräckelig at frälſa oſs ur deras ſnaror. Det är et mirakel, om en vacker flicka, och ſå utſtäld ſom J, behåller ſin heder och goda rykte. Tänck på! Mit Kära barn, J har ingen Mor, ſom leder Er, ingen Far, ſom förſvarar Er. J rår Er ſjelf. J är omgifven af freſtelſer. Jag ſer ingen ſäkerhet för Er, utan at välja en man. Jag påſtår ej at förhaſta ſig; Et giftermål kan äfven hafva många olägenheter med ſig. Men när nyttigt och behagligt äro förenade, ſå är det en dårſkap at vara vilrådig. Jag har hört at J haft flera anbud; men jag vil ej nämna dem ſom jag ej känner. Jag kan ej ſäga det ſamma i anſeende til *Trueworth*, ſom jag väl ej perſonligen känner; men oförgripeligen ſå är, efter Er Brors intygande, ingen ſom ej med nöje vidgår hans förtjenſter, hans angenäma väſende, qvickhet, behaglighet och anſenliga förmögenhet. Han äger enſam alla de förmåner, J vil önſka hos en man. Följ ej en fåfäng ſcrupel och afſlå ej et giftermål ſom alla ſäga J bör emottaga. Tro mig, Min Kära *Betſy*, ſåger vidare den goda Frun, man finner, mera lycka, mer ſällhet, mer rättſkaffans nöje uti en ren och kär förbindelſe med en ſådan man, än uti en hop ſprätte-hökars ſmickrande ifver. Hon ſlu-

tar

tar med at be hänne lemna ſig del af ſina tankar, utan förſtälning och omſvep, och begärte det ſom et prof af deſs förtroende, ſom hon var ſkyldig hännes upriktiga vänſkap. Emedlertid underlät ej *Flora* ſom genaſt följt efter, med 100:de fåfänga frågor oroa *Betſy*; men ledſen, at ej få et ord af hänne, lade hon ſig, och *Betſy* gömde ſina bref i upſåt at bättre genomläſa dem innan hon dem beſvarade.

CAPITEL V.

Morgon därpå, var *Flora* knapt vaken, innan hon talade med *Betſy* om *Staple*. Haf ingen möda därmed, ſvarade *Betſy*, med en förtretad mine; jag bekymrar mig hvarken om hans eller andras tankar, och jag har ingen luſt at bry mig med Mantolkens capriſer. Oh! Oh! ſe hur förändrad hon är, ropade *Flora*! Hvad är det för narri? Narri lade *Betſy* harmſen; det J vil öfvertala mig til, är mera narri och dårſkap. Jag har bättre betänkt mig och förtjenar ſådan fåfänga ej annat än föragt. Kors hur hon är blefven klok ſade *Flora*. Men jag vil ändå följa min tanka. Jag lider ej at *Staple* tror det J älſkar *Trueworth*. Jag vet intet, ſvarade *Betſy* förifrad, hvad J

har at göra med min kärlek eller hat; men jag ber at J hädanefter ej blandar Er uti mina göromål. *Flora* i förundran, och som hade sina egna skäl härtil, söker fåfängt öfvertala *Betsy*. Masquen var afklädd och *Betsy* kände hänne. Jag ser, sade *Flora*, man måste tjena Er mot Er vilja. Jag skal denna morgon gå til *Staple*. *Betsy*, öfvertygad at denna ifver döljde någon ny och obillig hemlighet, svarar kallsinnigt, efter J så ändtlig vil, så samtycker jag; men med vilkor, at J inför Herr *Goodman* lofvar mig ej nämna hvarken mit eller *Trewworths* namn, och framför alt, at J ej visar Er underrättad om en sak, som J aldrig har haft kunskap om.

Betsys beständighet gjorde *Flora* så förvirrad, at hon ej kunde svara et ord, och *Betsy* med en leende mine sade at så snart de kommo ned skulle hon tala därom. När *Flora* litet hade besinnat sig, svarade hon med en stor skratt; det var väl funnit at vilja tala med den alfvarsamma Herr *Goodman* om alla de fiälligheter, som emellan oss förelöper. Alt väl, gör som Er behagar, jag skal säga honom sanningen, och skal det ej falla mig svårt at öfvertala honom det jag härmed ville utlåcka af Er hvem af dem J gaf företräde. Och skulle J tro mig så tokig, at vilja gå til en ung karl hem-

hemma hos honom. Oh! hvad det angår, ſvarade *Betſy* tvetydigt, ſå känner jag *Floras* blygſamhet och upriktighet, och vet hvad man kan bygga därpå. I det ſamma går hon ut och lemnar *Flora* i förundran öfver detta ombyte och hvad dårtil måtte vara orſaken; men man får ſnart ſe hvad häraf blir. Desförinnan måſte man omröra hvad verckan *Savings* möte och Fru *Truſtis* bref gjordt hos *Betſy*.

Ehuru ung, ſå hade hon dock någon årfarenhet, en noga urſkillning, och en rätt kunſkap om tingens värde; men det feltes hänne eftertanka at rått ſkatta och följakteligen föragta alla de onyttigheter, hvarmed den ſå kallade polerade verlden ſig ſom alfvarſammaſt ſyſſelſätter.

Detta bref var hänne en ſpegel. Hon kom ihog alt hvad hon gjordt, hvad hon ſedt, hvad hittils förfört hänne, hännes fåfänga nöjen, hännes flygtighet, ſom ej lemnade hänne tid at tänka, alla deſſa onyttiga och farliga ſmicker, alt detta blygdes hon nu för. Hon tilſtod i ſit ſinne at hon aldrig funnit annat än möda hvar hon ſökt nöje. Hon medgaf, at ſå oanſtåndigt det är at höra en narr, ſå grymt och laſtbart är äfven at gifva en förtjent man et falſkt hopp. Hvad ſkal jag då göra nu, ſade hon vid ſig ſielf? ſkal jag gifva *Trueworth*

worth korgen, och säga at han ej behagar mig? eller skal jag anse honom för den som skal bli min man? Jag finner hos mig mer afsky än böjelse för giftermål. Men om denna afsky skulle försvinna, hvar finner jag en man, som mer kan göra mig lyklig, som mer är värd min kärlek. Men jag kan ej tänka på at bli mor vid mina år. Om han älskar mig, skal han vänta. Det bör vara honom nog at jag ej mottager någon annans tilbud. Men hur skal man då bli af med dem, som hädanefter visa sig? Man lärer tro mig förlofvad. Hon sökte således at utforska sig sjelf; men det lyckades hänne intet, och man ser hännes oviſshet af detta bref til Fru Trusti.

MIN FRU!

Jag har haft äran undfå Ert bref, och mottager med största ärkärsla de förmaningar J mig gifvit. Jag känner deras värde, och ber Er ej tro mig vara dem ovärdig. Det är sant, Min Fru, jag har inga föräldrar, som leda mig, inga rättskaffans vänner, som hielpa mig utur denna verldslabyrinten. Jag tilstår at förledd af exempel, har jag ofta låtit min caprice råda och det är et kärleks verk, at mig sådant föreställa. Jag ärkänner mina dårskaper, ja, Er ske därföre heder, Min Fru, jag blyges därför. Jag ser med sa-

sa

ſa de faror jag varit uti. Jag ſkulle ockſå hafva ſkäl för min ſäkerhet ſkul, at antaga det partie mig är föreſlagit. Jag tilſtår mig vara rord af Trueworths *meriter och de fördelar han mig tilbringar; Men jag må ock bekanna, utan at kunna ſäga orſaken, at jag ej kan bſluta ſå ſnart giſta mig. Det är viſt, at jag ej ſedt någon, ſom mit hjerta haft mer böjelſe före, icke deſto mindre anſer jag ej med kallſinnighet andras anbud. Man kan ei veta hvad kan hända. Hvem vet? Den tid tör komma, då jag med nöje gör det, ſom mina vänner nu med ſå mycken möda ſöka öfvertala mig til. Emedlertid ſå ber jag Er vara förſäkrad at den upmärkſamhet, ſom jag vil hafva på mit upförande, ſkal förekomma Eder oro, ſom Eder godhet för mig förorſakar. Jag är med vördnad.*

B. THOUGHTLESS.

Brefvet hon ſkref til ſin bror var näſtan af ſamma innehåll, hvarföre man ej det behöfver uprepa.

CAPITEL VI.

Betſy var nu på den väg ſom hännes vänner och *Trueworth* ſielf önſkade. Hon emottog des kärleks betygelſer med vän-

lighet. Hon syntes däraf rörd. Hännes afsky för *Flora* gjorde, at *Trueworth* var ofta hela timmar hos hänne. Han kunde nu fritt bibehålla det estime hon bekände sig hysa för honom. *Staple* var bortrest: ingen rival viste sig, och han smickrade sig med hopp at snart se sin önskan upfyld. Vintren nalkades; man började gå på Comedier, baler och opera. Han hade den förnöjelsen at se hänne undvika alla de nöjen andra föreslogo; men kunde utan möda öfvertala hänne antaga dem han förgiälligt anskaffade.

Denna förmån var emedlertid mindre smickrande för *Trueworth* än han inbillade sig. Hännes enda motiv var det beslut hon fattadt at ej vara med *Flora*; men hon ville ej bedröfva den redliga Herr *Goodman*, som hon vördade, ej heller gifva Fru *Mellasin* orsak at klaga, åtminstone så länge hon var där i huset. Hon beslöt altså at ej deltaga i något slags tidsfördrif, utan hon viste *Flora* vara annorstädes ärnad. Och, som hon måste hafva någon vän med sig, så gjorde hon bekantskap med åtskilliga unga flickor af hännes stånd och ålder, och i synnerhet med en Fröken vid namn *Mabell* i hännes granskap, som hon känt alt sen hon kom til London; men ej för den hon förtjänte at vara känd. *Flora*

och

och Fru *Mellaſin* hade afmålat hänne ſom en vanartig och ſkenhelig. Det är viſt at F. *Mabell* var, ſå i tänkeſätt ſom upförande, en motbild af *Flora*. Sedig utan förſtällning, alfvarſam utan tvärhet, luſtig utan flyktighet, höflig, välgjörande, krönte hon alla deſſa dygder med en fullkomlig upriktighet. Deſſa förmåner kunde ej undgå *Betſys* ſkarpſinnighet; men hon anſåg dem ſom en tyſt förebråelſe öfver ſit upförande, och var endaſt det intryck Fru *Truſtis* bref gjordt uti hännes ſinne orſaken til vänſkapen med Fröken *Mabell*.

Fröken *Mabell* hade ofta ſedt *Trueworth*, hon viſte des upriktige kärlek och, förſäkrad om de fördelar hännes vänn med honom ſkulle finna, underlät ej föreſtälla *Betſy* det hon kunde ej viſa nog eſtime och ärkänſla mot en man, ſom det ſå väl förtjente. Herr *Goodman*, ſom anſåg det för ſin ſkyldighet ſåſom förmyndare, öfverhopade hänne med ſamma föreſtällningar; ſå at aldrig har en flicka kraftigare varit antaſtad, både genom ſin älſkares tilgifvenhet och förtjenſter, ſå väl ſom deras ifriga bemödande, ſom hännes välfärd vårdade, ja, äfven genom en hemlig böjelſe, ſom hon dock ej ville igenkänna. Hon tänkte juſt härpå när man en dag bragte hänne et bref, ſom ſades kommit från påſten. Innehållet var följande.

Til

Til Fröken Betsy Thoughtless!

Det är ej med nöje, jag måste lemna Er en underrättelse, som utan tvifvel bedröfvar Er. Det sker endast för at rycka Er ur den fara, som hotar Eder. Jag vet at en Adelsman, vid namn Trueworth, *friar til Er, och jag har blifvet forargad öfver des tal. Han är Eder recommenderad genom Er bror; men så bedrägelig, som falsk, har han förfört honom. Jag hoppas imedlertid, at hans lifsmeri ej har så vidt förledt Eder, som han utan försyn omtalar, och Fröken* Mabell *oförsigtigt utsprider. Han säger sig blott hafva Eder för sit nöje, och både han och F.* Mabell *låta utgå rykte, at vid Edra bröders ankomst, skal han söka en prätext at öfvergifva Er, kan hända för Eder medelmättiga förmögenhet skul. Det blefve för vidlyftigt at omröra alla deras skamliga bekyllningar. Men tillåt, at jag härvid ytrar mina tankar öfver det upförande J uti en så öm omständighet bör hafva. Det tyks mig, J skulle förbjuda honom Ert hus tils Edra bröders ankomst. Det skulle ej allena vara et medel, at utforska des tankar, utan äfven, at rättfärdiga Eder uti almänhetens ögon. Hvad F.* Mabell *angår, så anser jag onödigt at föreställa Eder, det J bör spara Edra besök hos hänne. Förkasta ej det råd, som en okänd gifver Eder, och genom des vigt kan i dömma om min vänskap.*

Ha-

Hade *Betsy* fådt detta brefvet, innan hon lykligen uptäckt *Floras* falskhet, så torde hända det gjordt något intryck hos hänne. Men hon hade ej låfet hälften, innan hon af des nedrighet igenkände uphöfsmannen, och tvifvlade icke at det var et skälmskt förfök af *Flora*, för at skilja hänne vid *Trueworth*. Men för hvad orsak, det kunde hon ej begripa.

I anseende til *Saving*, så hade hon sina skäl at hämna sig; men hvad har *Trueworth* gjordt hänne, sade hon vid sig sjelf. Han har aldrig nämt något ord om kärlek för hänne. Han har ej befviket hänne. Det är altså en nedrig sjål, en lastfull böjelse til ondt, som hvarken förnuft eller uppfostran kunnat rätta. Jag måste qvälja hänne, sade hon. Läsaren får se på hvad sätt.

Betsy viste sig helt lustig under måltiden, och när den var slutad, säger hon til Herr *Goodman*. Jag vil gifva Er til desert en rätt som J ej förväntat. Härmed öfverräcker hon honom brefvet och säger: se hvad någon eländig, som afvundas öfver *Trueworths* förmenta lycka at behaga mig, har upspunnit. Läs och jag ber både Er och Fru *Mellasin* samt *Flora* säga mig om J någonsin sedt gemenare och dummare skälmstycke. Det är det aldragrofvaste sade Herr *Goodman*, när han läset det, och

jag

jag är glad at ſe Eder ej faſtna i ſå neſliga garn. Det är ſå enfaldigt, ſvarade *Betſy*, at det vil litet vett vara at ſkönja det, och man har tjent *Herr Trueworth* då man tänkt ſkada honom. Jag ſkattar honom nu högre än någon uti hela verlden, och felar föga jag ju låter des önſkan uppfyllas vid mina bröders ankomſt.

Herr *Goodman* och Fru *Mellaſin* berömde hännes beſlut, och bägge ifrades öfver Anonymens nedrighet. Men *Flora* talade litet, och gick bort under förevändning af något angelägit arbete.

Om *Betſy* behöft mera öfvertygelſe, ſå hade *Floras* förvirring gifvit hänne nog, och detta tilfälle hon haft, utan at ſynas ſöka det, at viſa ſit föragt och afſky för ſådan nedrighet, fägnade hänne innerligen.

CAPITEL VII.

Det var ej för at ſluta något arbete ſom *Flora* gick bort, utan för at lemna ſit ſinnes häftiga rörelſer fritt lopp. Men läſaren måſte få kundſkap om orſaken til et ſå beſynnerligt upförande.

Om man känner igen *Flora*, ſå undrar man ej på, at ſe hänne afvundas andras lycka, och ſöka den förſtöra. Men man tor-

torde mer undra, at uti et sådant hjerta en häftig kärlek kunde äga rum. Det var dock orsaken til alla dessa hännes göromål. Knapt såg hon *Trueworth* innan hon vardt dödligt kär uti honom, och sökte vid alla tilfällen at visa honom det; men, för mycket intagen af *Betsy*, märkte han ej det. Denna oskönsamhet upeldade mera hännes låga, och, anseende *Trueworths* kärlek för *Betsy* såsom enda hindret för sit nöje, förbannade hon hänne och hännes behagligheter. Et prof at kärleken, som renar ädla själar, den svärtar så mycket mer de lastfulla.

Flora var ej gjord at ensam sörja. *Hon* ville beröfva *Betsy Trueworths* hjerta, i hopp at til slut förbinda sig honom. Därföre ville hon så gerna hafva *Betsy* at skrifva til *Staple*: därföre ville hon sjelf gå dit: hon ville öfvertyga honom at han hade företrädet och, kännande *Betsys* smak at vilja hafva många tilbedjare, samt den likhet hon altid visat imellan *Trueworth* och *Staple*, hoppades hon mycket af denna konst. Då detta slog felt, tänkte hon på nya medel. Hon anstäg *Betsys* fåfänga och oförsigtighet, såsom en säker tillflykt, och därföre hade hon genom en främmande hand låtit skrifva det bref hvars påföljd vi hördt.

Flora rördes häraf så mycket högre, som det

det var oväntadt. *Hon* bröt sönder sin solfjäder, och hvad som kom hänne för handen. *Hon* träffade af en händelse en robe, som *Betsy* tilhörde, och hon mycket tykte om; öfver den slog hon ut et bläckhorn. Om hon kunnat hade hon gjordt värre. Til sin smärtas förökande ser hon genom fönstret Fröken *Mabell*, *Betsy* och *Trueworth* gå i vagnen och tilsamman fara ut at promenera. *Hon* kunde ej afhålla sig ropa: J skal ej längre njuta denna ljufva ro, om det står i människlig magt at skilja Er. Denna synen störtade hänne i et raseri, som ej upphört så snart, om intet Fru *Mellasin*, som hade talrikt sälskap, befalt hänne komma in.

Den lastfulla *Flora* var förmycket uprörd at kunna på någon tid upfinna nya konstgrep: men ändteligen ingaf des raseri hänne et omänskligt upsat och medel at utföra det.

Under det denna var intagen af alla styggelser, bortdref *Betsy* sina dagar i den lustighet och nöje, som oskyldighet medföljer. Men, som det mildaste sinne ej kan annat än hafva et hemligt nöje, at se deras qval, som dem oförskylt velat qvälja; så fägnade hon sig öfver *Floras* oro, och roade sig blott at höra den lamma ursakt hon förebar för det hon skämt des robe.

Det

Det är viſt, hade *Truewoth* vetat det ſätt, ſom hans älſkade *Betſy* betjent ſig af at hämnas den oförrätt honom ſkedt, hade han därmed varet på det högſta förnögd; men *Betſy* var ſå ädelſint, at hon ej lät honom därom få någon kundſkap. Säker om des tankeſätt och oſkuld, ville hon beſpara honom den möda han viſſerligen gjordt ſig, at til intet göra deſſa löjliga och grofva beſkylningar.

CAPITEL VIII.

Truewoth hade all orſak at tro ſin lycka intet längre upſkjutas än til *Betſys* bröders ankomſt. Anſtändigheten fordrade hännes äldre broders ſamtycke. Han väntades dageligen, och den yngre *Thoughtles* lagade ſig til at komma til London vid ſamma tid. Men oförmodeliga händelſer förſtöra alla deſſa goda hopp.

Truelworth hade i London en faſter, ſom han högt älſkade och vördade. Denna dame anſåg ſin ſkyldighet vara at underrätta ſig om den perſon, ſom en ſå kär brorſon tänkte ägta. Hon fick tilfälle at tala med flera, ſom kände *Betſy*; men, den afmålning man gaf, ängſlade hänne. Den var helt åtſkild från den ſom *Truelworth* om hän-

hänne gjordt. Man ſade hon var vacker, älſkansvärd, och qvick; men aldeles intet ſådan at göra en man lyklig.

Förmycken flyktighet ſkämmer de båſta naturs-gåfvor. *Betſy* var därpå et bedröfveligt efterdöme. *Hännes* fel ſtack i ögonen: man ſåg knapt hännes goda egenſkaper. Den gamla Faſtren, ſom ej hörde talas om *Betſy* annat, än til des nachdel, underlät ej föreſtälla *Trueworth*, at felande eftertanka hos en *Huſtru* var ämne til en beſtändig ſorg för den, ſom ſkulle med hänne dela öde: at vackert utſeende ej upvägde emot brift af vett: at förmycken luſtig- och flyktighet förde ofta en huſtru längre än man kunnat förutſe, och hon bad honom eftertänka hurudant hans öde ville bli, om den, ſom han tänkte ſig förbinda, ej ändrade ſit upförande.

Betſys fel hade ej undſluppit *Trueworths* upmärkſamhet; men, långt ifrån at anſe dem med ſådana ögon, ſökte han at urſägta dem hos ſig ſjelf. Af den ifver, hvarmed han ſökte ſin Faſters ſamtycke, dömde hon, at det vore, likſom dämma en ſtrid ſtröm, at vilja ſätta ſig emot detta giftermål; därföre rådde hon honom at föra ſin Fru på ſina gods och afſöndra hänne för lång tid från London.

Detta

Detta råd var efter *Trueworths* ſmak. Han hade ofta åſtundat ſe *Betſy* ſkild från dem myckenhet ſom omgåfvo hänne, hvilka han föragtade och bland hvilka knapt fans någon hvars ſällſkap förtjente at ſökas. Han beſlöt mera tydligt öppna ſig för hänne och utleta hännes tankar.

Vid ſin förſta viſite gjorde han hänne en måſt rörande afmålning på två hjertan ſom kårligt förenta, ſkilda från den otidiga hopen, kunde utan tvång öfverlämna ſig åt ſin böjelſe. Kårleken ſkyr bylter, ſade han, och har behag uti en afſkild landtlefnad. Oſkuld och frid regera där öfveralt. Han hölt på fortfara, då *Betſy* med en ſtor ſkratt ſvarade; tänck hvad för en romanlik och löjlig tancka intaget Eder. J borde lägga til denna Eder vackra afmålning: blomſterrika fält, ſuſande bäckar, ſkuggrika lundar. Oh! hvad det är oſmakeligt. Välan! tillade hon! J kan, om Er behagar, blitva Daphnis i deſſa ſkogar; men jag längtar ej efter Cloris lycka, at följa Eder i denna ljufva enſlighet. Vacker lefnad! at vara innеſluten, ſom två kära turturdufvor endaſt til at kurla, ſucka och yngla.

Af det föragtliga löje *Betſy* viſat vid *Trueworths* berörn öfver landtlefnaden ſå väl ſom af hännes tal, ſåg han med ång-

ſlan, at det kloka anſeende hon underſtundom viſat var ej annat än en ſtråle af des förnuft, ſom haſtigt framſkymtade, och at hon i grunden var äfven ſå onyttig, flygtig och oaktſam, ſom hon någonſin varit Han fortfor ändå at berömma enſligheten, och tillade at oſkulden var aldrig i den ſäkerhet i ſtora verlden. *Betſy*, ſtött öfver denna utlåtelſe, ſvarade med ſtörſta föragt, at oſkulden vore i ſäkerhet öfver alt, och endaſt ſvaga och oförmögna behöfde ſådan hjelp, Förnuftet, ſade *Truworth*, öfvergifvar ofta dem, ſom däraf ſynas hafva mäſt. Tviſten varade länge; men *Trueworth*, ſom ej ville eftergifva uti en ſå angelägen punct, påminte hånne at den viſaſte af alla menniſkjor har ſagt det alt är fåfänga. Han ſade det, ſvarade *Betſy* med et ſpotſkt löje, då han nyttjat alt, och när han var utom ſtånd at längre nyttia det. Välan! när jeg blir ſom han, ſå kan hända jag tänker ſå med.

Trueworth, ſom ſåg hänne förtretad, och kom ihog några utlåtelſer, ſom undſluppit honom, märckte at han gådt från den vördnad en älſkare bör viſa, afbröt ſamtalet, och med all ſin ſkicklighet ſökte vända det på ämne, ſom behagade *Betſy*. Men når han gådt bort, var jör honom det föragt hon viſat för landtlefnaden et ängſligt

ämne

ämne at tänka på, som man snart får se grufveligen förökt.

Läsaren har, tör hända, af *Forwards* sista bref dömt, at intet mindre än en slägting under hölt hänne. Denna olyckliga flicka, öfvergifven af sin fader, emottog en Judes tilbud, at underhålla hänne på et mot ärbarheten stridande sätt, til sin vinst så väl som nöje.

Det är sällsynt at den blir dygdig, som en gång öfvergifvit dygden. Man söker då tvärtom afklåda sig all blygd, och vänja sig vid lasten. *Forward* hölt sig ej vid en Älskares kärlek ock frikostighet; hon emottog alla och af alla.

Baron *Bazil* var en af hännes älskare, och om denna ovärdiga flickans hjerta kunde gjöra någon skillnad, så ägde han företrädet. Denna Baron hade under sina resor stiftat en nära vänskap med *Trueworth*. Han hade nyligen ankommit och de hade ej ännu sedt hvarannan.

De råkades på et Caffehus, och *Bazil*, at förnya deras gamla vänskap, bröd *Trueworth* med sig at spisa. *Treuworth* samtykte, och under vägen säger *Bazil* rent ut, at han skulle föra honom til en vacker flicka, som synes vara väl upfostrad och hafver mera sedighet än man skulle vänta af det slaget.

Trueworth hade altid hyſt afſky för ſådana creatur, och ännu mer ſen des hjerta var intagit af en ren kärlek. Han förtröt altſå at hafva låfvat; men han kunde ej afſtå at följa ſin vänn.

Knapt voro de inkomne hos *Forward*, ty det var dit de foro, förr än man anmälte en Fröken, ſom ſade ſig heta *Thoughtleſs*. Oh! min Kära *Betſy Thoughtleſs* ropade *Forward*, bed hänne ſtrax komma in. Godt! ſade *Bazil*, det blir complett partie. Stilla ſade *Forward* det är en klok flicka; tag Er i agt hvad J talar.

Vid namnet *Thoughtleſs* blef *Trueworth* ſå beſtört at han gick til et fönſter för at ſamla ſina tankar och hörde ej hvad *Forward* ſade. Emedlertid kom *Betſy* in och *Forward* lopp at famntaga hänne. Min Kåra *Betſy*, ſade hon, hur jag är glad at ſe Eder. Jag blygs hafva ſå länge dröjt; Men det har varit 100 hinder. Baron *Bazil* hälſade på hänne höfligt; men med mindre vördnad, än han utan tvifvel gjort om han känt hänne, och *Trueworth* ſom nu haſt tid at muntra ſig nalckades. Då *Betſy* ſåg honom, ſade hon med någon förundran, Herr *Trueworth* ockſå här, hvem hade det förmodat? Det hade åtminſtone intet J Min Fröken, ſvarade han alfvarſamt, och jag förſäkrar at jag långt mindre

dre väntat råka Er här. Ah! J känna hvarannän, sade *Bazil* leende. Det var i sanning artigt. Nu äro vi väl passade.

Trueworth svarade intet och tvang sig visa en lustighet, som var vida från honom. Efter något samtal tog *Forward Betsy* med sig afsides och betalte hånne de pengar hon länt. Jag har mycket berätta Er, sade hon, men det får vara tils vi blifva allena. På denna kårta stund säger Baron *Bazil* til *Trueworth*. Denna flickan är täck. J är lycklig Min Vån, - - - i det samma kom *Betsy* och *Forward*. Man roade sig nöjsamt, men något för fritt i synnerhet hvad Baron *Bazil* angick. *Betsy*, som hade ingen mistanka, uptog alt med sin vanliga lustighet, och svarade *Bazil* med en frihet, som mycket stärkte hans tanka; men förökte *Trueworths* rörelse, som han såfängt sökte dölja.

Vid måltids timan lät *Betsy* kalla sin vagn, och oaktadt *Forwards* böner, for bort under förevändning hafva några bref at skrifva. *Trueworth*, för at göra slut på sit qval, bad äfven sin vän få slippa at spisa med honom. *Bazil* lät det ändteligen behaga sig; men lät häröfver falla några ord, som *Betsy* ej förstod, men *Trueworth* alt för väl, til sin ångslans obeskrifliga förökande.

CAPITEL IX.

Hvad för en ſorg för *Trueworth* at ſe den, han med en ren och ſtark kårlek älſkade, vara ſå förtrolig vän med en fördärfvad och beryktad flicka. Han gaf *Betſy* handen utan at tala något ord och ſen han följt hänne til vagnen, gick han hem, ſamt tilbragte natten i ſtörſta ängſlan.

Fåfängt böd han til beſmycka *Betſys* upförande. Han ville finna hänne oſkyldig; men fåfängt. Han kunde ej begripa, at dygden ſkulle finna nöje i laſtens ſälſkap. Han fann med häpenhet, at hans faſter hade ſkäl, och af *Betſys* flyktighet dömde han, hvad honom föreſtod, om han med hänne blefve förenad. Aldrig var et ſinne mera plågat. Han ſåg alt för väl, at han med en ſåledes ſinnad ej kunde blifva lycklig. Men han ville ſmickra ſig. Han hoppades hon ſkulle bättras, om han vunne ſå hännes förtroende, at han kunde med lefvande färgor afmåla för hänne den fara hon ſvafvade uti. Han kände ſin kärlek ej kunna ſlockna och uti et ſå grufveligt tilſtånd var tålamod hans enda tilflygt.

Knapt var *Trueworth* upſtånden, då man anmälte Baron *Bazil*. Han blef hjerteligen glad häröfver, ty han längtade efter at betaga

taga *Bazil* des elaka tankar om *Betsy*. *Bazils* narri gaf honom snart tilfälle dertil. Han sökte öfver alt i Kammaren, och när han ej fann någon, frågade han, hvar har du gjordt af din vackra sängkammerat. Min kåra *Bazil*, svarade *Trueworth* alfvarsamt, jag är tvungen tilstå, at utseendet stadfäster Edra felande tankar. Men jag hoppas J tror min försäkran at den flickan, J har så släta tankar om, är en klok hederlig och rik flicka. Är det så svarade *Bazil*, så förtryter mig, at jag handteradt hänne på sådant sätt. Men hvem den onde kunde det tro. Min *Forward* sade väl hon var en sedig flicka, men jag tänkte min sann, det var bara förställning. Men säger du sant, Min Kära *Carl* säger han vidare. *Trueworth* bedyrade det å nyo, samt berättade honom *Betsys* födelse och lefnadssätt, och sade: jag blef på det högsta förskräkt, då jag såg hänne der; men var försäkrad hon vet ej af *Forwards* lefnad. Det bör hon då få veta svarade *Bazil*. Ja det är ock mit upsåt sade *Trueworth*, och taltes sedan ej mer derom. *Bazil* var så länge hos *Trueworth*, at han ej kunde komma til *Betsy* förr än efter middagen, ehuru han aldrig så högt längtat få tala vid hänne.

Han fann hänne klädd och mer putsad än vanligt, och frågade hvad hännes upsåt

ſåt dermed var. At gå på Comedien, ſvarade *Betſy*. Man ſkal agera et nyt ſtycke, och J vet at för hela verlden vil jag intet förſumma det. Får jag då låf at beledſaga Eder, ſade *Truewoth*. Ganſka gerna ſvarade *Betſy*; jag går enſam med den demoiſelle hos hvilken J ſåg mig i går. J narras ſade *Truewoth*, och jag tror intet J vil viſa Eder för allmänheten med en flicka af det ſlaget. Hvad vill J ſäga Herre, ſade *Betſy* med ſtolthet. Viſa mig förſt den gunſten ſvarade *Truewoth* och lät mig veta huru och när Eder vänſkap med hänne börjat. Ehuru J frågar mig i den ton at jag ej borde ſvara Er, ſade *Betſy*, ſå vil jag dock för denna gången förnöja Er. Fröken *Forward* och jag hafva varit upfoſtrade tilhopa, vi hafva ſtrax fattadt vänſkap för hvarandra, utan tvifvel af våra ſinnelags likhet, och, ſedan hon kommit hit til London, hafva vi förnyat vår ungdoms förtrolighet.

En barndoms vänſkap, ſvarade *Truewoth*, förbinder intet, när deras upförande, ſom man älſkat, blifver laſtbart, och tillåt mig ſäga, at Edert kön kan ej nog taga ſig til vara för den vänſkap de ſtifta. Man kan förbättra et fel; men aldrig återſtålla et förloradt ryckte. *Betſy* blef ſå förargad öfver denna läxan, at hon lämnade

nade honom knapt tid tala ut. Jag hoppas ſade hon, Min Herre, at J ej år ſå oförſkåmd och täncker at jag gjordt något ſom befläckar min heder. Nej, Min Fröken ſvarade *Trueworth*; men ju mer man finner Er oſkuld, ju mer har man orſak ſucka at ſe Eder båra ſkuld för andras fel. Förlåt mig min ifver; men jag kan ej annat än ſäga Eder, at denna vänſkap, hvarom vi tala, ſtörtar Eder i den olycka, ſom J ſkulle faſa för om J ſåge den.

J ſkulle faſa, ſvarade *Betſy* med föragt, om J ſåge den afſky, jag har för ſådana prädikanter. Jag älſkar *Forward*, jag vet intet och vil intet höra något ondt om hänne, tils jag blifvit öfvertygad at hon är ovärdig min vänſkap. Jag vil ej dömma efter annat än des gerningar och aldeles intet efter andras berättelſer. Altſå Herr *Trueworth*, om J vil ſtå väl hos mig, ſå ſkal J ej blanda Eder uti mina förbindelſer, långt mindre föreſkrifva mig lefnadsreglor, åtminſtone ej förr än J dertil blir berättigad. Dertil tror jag mig aldrig hafva magt, ſvarade han, men jag anſer altid ſom en ſkyldighet at underrätta uti en ſå rörande och vigtig omſtändighet.

Ehuru *Trueworth* talt med ſå mycken undergifvenhet ſom vördnad, vardt likväl *Betſy*, ſom tyckte den minſta motſägelſe

ej paſſa ſig för en älſkare, helt förtörnad. Hon ſteg up, ſåg ſkarpt på honom och ſade han hade ej fri*h*et at tala til *h*änne ur en ſådan ton, ſom *h*on aldrig ville tåla, och bad *h*onom lämna ſig i ro eller tala om annat.

Trueworth, ſom tyckte ſig ej förmycket ſagt, och *h*ade mycket mer at ſäga, blef å ſin ſida ſå ſticken at *h*an på en lång ſtund ej kunde framföra et ord. Emedlertid bragte man *Betſy* et bref. *Ah*! ropade *h*on, det är från min Kära *Forward*. Jag *h*oppas intet är ſom *h*indrar *h*änne at komma på Comedien. Man kan täncka at detta ſkedde endaſt at förarga *Trueworth*, och derföre las *h*on det ock *h*elt *h*ögt. *Forward* lät *h*änne veta at *h*on låtit intaga rum åt dem och bad *h*ånne ſtrax komma til ſig.

Såg *h*änne ſade *h*on til brefbäraren, at jag ſkal komma ſtrax, och lät ſå kalla portchaiſen. Man måſte *h*ålla parolle, ſade *h*on til *Trueworth*, och derföre urſägtar J at jag får lof lemna Eder; ty jag vil ej fordra utaf Er den *h*öfligh*e*t at följa med; men jag ſkal gärna ſe Eder när J blir uti bättre lynne.

Jag är färdig at följa Eder, ſvarade *Trueworth*, åfven til Mamſell *Forward*. Men jag beſvär Er gå ej med *h*änne på Comedien. För det J *h*ar aldrakäraſt ſå tänck *h*ur J ut-

utställer Eder. *Forward* är en vanrycktad flicka, och hvad skal man då säga om Er. Det är J som sådant utsprider, J är en bolackare, ropade *Betsy* röd af arghet. Jag vil ej höra mer, och lopp åt dörren, satte sig i portchaisen och sade: Adieu herre när jag behöfver en gouverneur, så kan handa valet torde falla på Er. *Trueworth*, bragt til det ytterstа, svarade hastigt, det lär aldrig bli uti Er magt, och gick dermed bort, i beslut at aldrig se hänne mera.

CAPITEL X.

Trueworths föreställningar hade gjordt mera intryck uti *Betsys* sinne, än man af des fåfänga och obetänksamhet kunde vänta; men den omätteliga undergifvenhet hon fordrade af sina älskare, tillät hänne ej visa det. *Forward*, sade hon vid sig sjelf, har en gång gjordt et felsteg; hvem kan försäkra at hon ej gör det flera gånger? och *Trueworth* är en förnuftig karl. Denna tankan hade bragt hänne at blifva hemma, om ej åstundan at utforska sanningen, förmådt hänne fara dit. Hon hade förekommit hänne mera glad än om hon erhållit sin fars tilgift, och nu först be-

begynte *Betsy* tycka det vara synnerligt at *Forward* skulle hafva det öfverflöd hon såg hos hänne, af en slägtings blotta frikostighet, om hvilken hon i sin beråttelse intet hade omrördt. Jag måste, tänkte hon, tala med hänne. Hon vet ej mit upsåt; jag skal väl utforska sanningen, och, om *Trueworth* sagt sant, skal jag aldrig se hänne mera.

Hon kom dit i detta goda upsåt; men hon kunde det ej verkställa. Dit kom Sällskap, som förblef där alt til tiden var inne at gå på Comedien. *Betsy* var ofta på vägen at säga sin vän det hon ändrat sin tanka at följa med; men, då hon kom ihåg at hon sjelf det först föreslagit, tystnade hon. *Forwards* betjent hade ej fådt annat rum, än i tredje logen. I annat fall hade det skolat gräma *Betsy*; men nu tykte hon sig mera nögd, ju mindre hon blef sedd. Hon kunde emot sin vilja ej förglöma *Trueworths* tal, och, utan at gilla den frihet han sig taget, medgaf hon i sit sinne, at sådana underrättelser af en annan än en älskare förtjente mer tack än vrede.

Men ack! dessa vakra betragtelser varade ej länge. Den lysande Församling, den ljufliga musiquen, de åtskilliga och vackra stycken som föreståldes, intogo hänne. Hon blef mer än någonsin tilförene just den sam-

ſamma. Det var den ſtackars *Betſys* öde, at ej ännu på lång tid blifva klok.

Vid Comediens ſlut, föreſlogo tvänne unga Herrar, af hederligt ſtånd, ſom ſlagit ſig til dem, utan förſyn at ſpiſa på källaren, *Betſy* förſkräktes; men hon hade det nöjet höra ſin vän med föragt afſlå detta anbud. I må då tillåta oſs följa med Er, ſade deſſa Herrar. Det må ſke, ſvarade *Forward*, och *Betſy* ſatte ſig ej däremot. De kommo alla fyra hem til *Forward*, hvarifrån man öfverenskommit, at *Betſy* ſkulle taga en portchaiſe hem; men hon kunde ej. *Forward* böd dem qvar at ſpiſa, och hon nödgade ſå *Betſy*, at hon måſte, faſt ogerna, ſamtycka.

Sälſkapet vardt fritt och luſtigt; men intet oanſtändigt föreföll. Korteligen: hon förglömde nu *Trueworths* kloka råd, och tiden lopp ſå ſnart bort, at hon ej viſte det var midnatt, förr ån väktaren det utropade. Hon ville då fara hem, och bad *Forward* låta kalla ſig bärare. Bärare Mademoiſelle, ropade han ſom höll ſig mäſt til hänne; var förſäkrad jag kan ej tillåta Er fara enſam hem ſå ſent på natten. Jag frugtar ingen fara, ſade hon, ehuru jag ej är van vara ute ſå ſent. Han påſtod at han ej lemnade hänne. *Betſy* gjorde någon ſvårighet at följa den, ſom hon ſå litet

tet kände. All bekantſkap har ſin början, ſade han. De bäſta vänner hafva ej ſedt hvarannan förſta gången. J kan vara förſäkrad at jag är en hederlig karl, och oförmögen at begå någon elak gerning.

Det taltes ej mer därom. En vagn kom, och *Betſy* ſteg in, ſedan hon ſagt kuſken, hvar *Herr* Goddman bodde; men hännes reſekamrat hade i tyſthet befalt honom köra til en Badare på Orange-gatan. De voro ej långt komna innan han famntog hänne med en frihet, ſom hännes varliga obetänkſamhet ej tillät hänne förutſe. Hon ville förebrå honom des djerfhet; men han blef endaſt däraf mera hitſig, och *Betſy* förſkräkt ropade: är detta den hederliga karlen? Är det ſå han år oförmögen begå någon ond gerning. J ſkal bliſva nögd med mig, jag ſkal ge Er en hederlig preſent, innan vi ſkiljas åt, och, om J kan vara mig trogen, ſkal jag draga förſorg för Eder. *Betſy* var ſå beſtört öfver detta oförſkämda talet at hon ej var i ſtånd det at bryta. O! himmel! ropade hon, hvar är jag? för hvem tar J mig? För hvem tar jag Er, ſvarade han leende; friſkt, mit kära barn, och håll up med denna vakra förſtälning. Jag tar dig för et litet vackert creatur, ſöt, benägen, och juſt ſådan, ſom jag hoppas finna dig när vi kom-

komma til et beqvämt ſtälle. Imedlertid, ſade han (och å nyo famntog hånne), bruk inga onödiga faconer.

Harm, förſkräckelſe och föragt gaf *Betſy* en ovanlig ſtyrka. *Hon* rykte ſig lös från honom, ſläpte ned vagnfönſtret, kallade honom bedragare och gemen, ſamt ropade med all magt til kuſken at han ſkulle hålla ſtilla. Men hon ſåg at ingen agtade hännes ſkriande, och hade kaſtat ſig utur vagnen, om ej vår petitmaitre, i förundran öfver hännes beſtändighet, hade med magt hållit hånne tilbaka. Hvarföre alt detta buller, ſade han, vil J låta kroſſa Eder? Jag vil alt, ropade hon ſmältande i tårar: jag vil undergå alt häldre än fördraga det minſta af Eder ſkamlöshet.

Ehuru denna, ſom ſå antaſtade *Betſy*, var en gudlös, eller höfligare ſagt en välluſtig; var han dock ej utan all dygdekänſla. Han hade anſedt *Betſy* för en ſådan flicka, ſom den, hos hvilken han fann hänne, och det var äfven rimligt. *Hännes* fria upförande hade ſtadfäſtat hans tanka; men det ſätt hvarmed hon uptog deſſa hans förſta förſök, hade ſatt honom i förundran. Han viſte ej hvad han ſkulle tänka, och var en ſtund vilrådig, hållandes hänne imedlertid uti ſina armar, ej för at vidare antaſta hänne, utan at blott hindra

alla

alla elaka påföljder af hännes förtviflan. Är det möjeligt, ſade han änteligen, at jag bedragit mig? Jag ropar däröfver himmelen til vitne, ſkrek *Betſy* med en röſt ſom vrede och förtviflan ville qvåfva. Jag har afſky för ſådana olykliga, ſom J håller mig för. Tro! *Herre*, ſade hon med något mera mod, at, oagtadt det olyckliga utſeende af denna natten, ſå är jag af hederlig familie, och i et ſtånd, ſom ſätter mig långt öfver ſådan uſel nedrighet.

Hon lyktade juſt ſom de kommo til Badaren. Kuſken bultade på och några goſſar kommo at öpna porten *Betſy*, mer förſkräkt, ropade ynkeligen, Gode Gud! Hvar är jag? Hvad blir det af mig? Hon kom i detta olykliga ögnablick ihåg, at hon var utan hjelp, i en mans våld, ſom ej ville annat ån des värſta, at hännes oförſigtighet ſtörtat hänne i denna afgrund. Faſa, blygd och förſkräckelſe intogo hänne ſå ſtarkt at krafterna hänne felade. Hon var dånad, när petitmaitren, ſeende hännes tilſtånd vid ljuſet man medbragt, blef rörd. Gå er väg, ſade han til betjenterna ſom kommit, man behöfver ej er hjelp. Då, fallandes på knå ſäger han til hänne, kan denna ödmjuka ſtälning betaga Er all frugtan och förſkaffa mig tilgift. Kan jag tro Eder, ſade *Betſy* helt i tårar. Ja, jag

ſvär

ſvär Er det ſade han, ſteg up och ſatte ſig på bakſätet. Jag älſkar nöjen, ſade han vidare; men jag vördar dygden, och det är hos mig et oryggeligt beſlut at aldrig ſkämma menlösheten. Se mit tankeſätt och för at öfvertyga Er, ſå kom hit, ſade han til kuſken, ſom gick et ſtycke ifrån, ſit up och kör os dit ſom Fröken har dig befalt.

Betſy glad tackade honom med ord, ſom gofvo tilkänna hennes fägnad och årkänſla. På hans tilfrågan berättade hon honom genom hvad olyckeligt tilfälle han kommet at råka henne hos *Forward*. Hon talte upriktigt om all deras gamla bekantſkap, at hon ej varit mer än tre gånger hos henne ſedan hon kommet til London, och hade ingen kundſkap om hennes laſtbara upförande.

Han tog ſig häraf frihet föreſtälla henne ſin oförſigtighet. Hon förnyade ſin tackſamhet, och de anlände til *Herr Goodman*, hvaraſt han lämnade henne ſen han yttrat ſin ånger och betygat ſin vördnad.

CAPITEL XI.

Herr *Goodman*, Fru *Mellaſin*, voro alt til fångs när *Betſy* kom hem. *Flora* väntade henne, endaſt för at utforſka med hvem hon va-

ret på några dagar. Hon öfverhopade henne med vänskaps betygelser blott för at utlocka något ord, men *Betsy* kände henne nu förväl.

Aldrig hade *Betsy* haft grufveligare natt. Hon såg med fasa den fara hon varet uti. Hon kom ihåg med förtviflan at genom sit flycktiga väsende och sin obetänksamhet hade hon blifvet ansedd för en hora, och frälst från förnedring genom en mans blotta ädelmod, hvilken hon aldrig sedt och hvilken hon sjelf gifvet största skäl at föragta sig. Hvad för en skam! Hon var ännu så röd, som under sielfva faran, och uti denna ånger och nedslagenhet skulle hon gerna hafva bedt *Trueworth* om förlåtelse för det ringa värde hon satt på hans välmenta föreställningar.

Hännes ångslan lemnade hänne hela natten ingen hvila, och dagen gaf hänne ej méra ro. Des sinnes tilstånd förandrade hännes hälsa. Hon hvarken ville eller kunde lämna sängen. Bland andra tankar var des förbittring emot *Forward* som ej litet plågade hänne. Hon förnöjde sig något med följande bref hon hänne tilskref.

TIL M. FORWARD!

Jag fann Er väl mycket skyldig vid Er förSta ankomst til London; men Er förstälta ån-

ånger upväkte mit medlidande. Kunde J inbilla Er gifva mig andra tankar än såsa och afsky, då jag finge veta Er lefnad. Om någon dygdig tanka eller rätt vänskap för mig varit qvar hos Er, så skulle J uti Er nesliga lefnad, långt ifrån at söka mit sällskap, hälder skydt mig, öfvertygad at J annars låte mig oskyldigt med Er dela skammen. Ach! huru Ert upförande är nedrigt och lastfult. Jag älskade Er ännu, oaktadt J sielf hölt Er dertil ovärdig; men nu finner jag det alt för mycket. De olyckliga, som låta leda sig af Eder, hafva så stort hat til dygden, at, ej nöjde med det de sjelfva den öfvergifvit, vilja äfven utsläcka den hos andra. Se orsaken hvarföre J sökt mit sällskap; ty J ansåg mig för enfaldig at inse de skamliga medel J lefde af, och nog svag at upofra min skyldighet och heder för Er värskap skul. Ert upförande är för bekant. Bjud ej til at ursägta det. Jag ofvergifver Er til det qval som lasten medföljer och säkert faller på Ert hufvud. Gode Gud! at ej lefva af annat än sin lösaktighet! Hvad är at arbeta, tigga, ja dö af hunger, emot en så ohyggelig lefnad? Blotta tanken förorsakar rodnad, anständigheten lider, och jag söker förgäta des hugkomst med samma ifver som jag skal utplåna Eder utur mit minne. Var försäkrad at det är sista gången J hörer talas om den bedragna B. THOUGHTLESS.

Hon afsände detta straxt; men hennes sinne fick ännu ej ro. Hvad skal *Trueworth*, sade hon för sig sielf, *Goodman* och Fru *Mellasin* säga om de få veta denna händelsen Huru skal ej den föragteliga *Flora* då triumphera? och hvad har jag ej för ansvar hos både vänner och ovänner.

Ehuru liten omsorg vår obetänksamma tyckes hafva om sin reputation, så var den hänne dock oändeligen kär. Hon ville vara agtad i almänhetens ögon, mer ändå i sina egna. Des händelse förorsakade hänne fasa Men låtom oss komma til *Trueworth* Han kom hem, full af harm och förtret; men kårleken inbillade honom snart at *Betsy* aldrig kunde vara så oagtsam, som han trodde. Han tänkte at hon, förtretad öfver hans tal, endast sagt så för honom; men har sedan, kan hända, vändt om. Han ville göra sig härom viss. Han förklädde sig och gick på Commedien Han såg i förstone ej den han frugtade se. Han ändrade rum, och såg då mer än han ville. Han såg *Forward* narras med en karl som satt bakom hänne, och *Betsy* emottaga frukt af en annan så lustigt så fritt som hon det någonsin gordt af des hand. Detta förskräkte honom; men han ville veta mer. Då Commedien var slutad, stannade han vid porten ibland folkhopen, i hopp

at

at då åtminſtone få ſe *Betſy* fara hem. Men hur ſtor var des ſorg, då han ſåg hänne ſtiga i vagnen med *Forward* och två unga *Herrar*, ſom han hade alt ſkäl at tro vara hänne okända. Hvad för en ſyn för en älſkare? Han var på vågen at yppa ſig; men hans förnuft kom honom til undſättning.

Man kan tänka hurudant des tilſtånd nu var. *Han* fann *Betſy* ovärdig ſin kärlek, och ändå älſkade han hänne ännu. Om hon hade kunnat läſa *Trueworths* hiertas tankar, hade hon bättre känt det välde hon ägde öfver honom på en tid, då harm och ängſlan förtärde honom, än då han gjorde ſina trägnaſte och mäſt kärleksfulla beſök. Öfvertygad, at ej finna ſin lycka med en ſå ſinnad, beſlöt han hela ſig; men han ville likväl än en gång ſe hänne, af en ädel åtrå at låta hänne ſe ſit fel.

Han gick dit följande dagen. *Man* ſade hon var ſiuk, och han var i begrep at gå bort, då *Flora* kom och böd honom in til ſig. Han yttrade ſin ängſlan öfver *Betſys* ſjukdom. Var intet ſå forgſen, ſade hon med en inbunden mine, hon är intet mycket ſjuk. Kanſke, ſade *Trueworth* med någon rörelſe, hon är ſjuk för ingen annan än mig. Nej, ſade *Flora*, hännes dörr har för alla varit tillykt, och jag tror det

är juſt ej aldeles rätt med hänne. Hon kom hem helt ſent i natt och mycket förſtörd. Förſtörd ropade *Trueworth*, var gunſtig och ſäg mig hvarföre? Jag vet det intet, ſade *Flora*; hon hedrar mig ej nu med ſitt förtroende, faſt det var den tid hon delte med mig hännes käraſte hemligheter. Jag önſkar det hon nu förtro ſig til, åro hånne ſå trogna. Jag ſkulle tro hon ej ſkulle hafva ſå mycket vigtiga, ſade *Trueworth* och gick dermed bort, oaktadt *Flora* bröd til öfvertala honom at dricka theé med ſig.

Knapt kunde denna beklagansvärda älſkare dölja ſin beſtörtning för *Flora*. Det lilla hon ſagt och des mine förökte hans ſorg. Men det var litet mot det ſom nu tillagades.

CAPITEL XII.

Faſtän *Floras* ord ſyntes falla af en händelſe ſå innehöllo de dock det nedrigaſte upſåt, någonſin i qvinnotanka kommit. Men, för at dårom få uplyſning, måſte man omröra en *Betſys* gerning, ſom ännu ej är omtalad.

Litet efter ſin ankomſt til London hade

Betſy

Betsy fådt en tvätterska som hon hade mycken vånskap för. Denna qvinna, sedig, snäll och tjänstagtig, var gift; men des man hade blifvit soldat och öfvergifvit hänne. Hon var hafvande och lefde endast af sit arbete. Hännes tilstånd bevekte *Betsy*, som betalte hänne dubbelt, och hjelpte hänne eljest som ofttast. Fröken *Mabell*, som denna qvinna äfven tjänte, understödde hänne ock mycket. Begge gjorde hänne så mycket godt, at hon af ärkänsla ofta sade at dessa begge medlidande Damer gelde hänne mer än alt des arbete. Denna fattiga qvinna framfödde et flickebarn. *Betsy* och *Mabell* voro faddrar, och, jemte sin egen gifmildhet, skaffade de et sammanskott til modrens och barnets underhåll. Modren hade ej länge godt deraf. Hon dödde i barnsängen. Bägge dessa ädelsinta faddrar, som påminte sig det löfte de vid dopet gjordt, samråddes och beslöto på gemensam omkostnad hafva försorg om detta lilla barnet. Detta kårleksvärk var så mycket berömligare, som de hade ej annan tilgång til denna utgift, än hvad de kunde bespara af de handpenningar, som lemnades dem til deras nöje och tidsfördrif. De lemnade barnet til en amma några mil från London, sedan de förstdt det med alt hvad det behöfde. Och för at

dölja för *Mabels* far, som var väl en hederlig men ganska girig man, denna goda gerning, som i hans ögon skulle vara en onödig frikostighet, kommo de öfverens at *Betsy* skulle synas vara ensam och at amman skulle hvar månad komma til hänne och hämta sina pengar. En så berömlig gerning borde aldrig hafva ländt des upphofsman til skam; men hvad kan man ej vänta af lasten och de konster den använder.

Flora ville ej förlora hoppet at åtskilja *Betsy* och *Trueworth*. Des svarta själ, des findtliga inbilning gaf hänne många medel; men alla syntes hänne för oviss och försvaga emot des hat. Ändteligen stadnade hon i det upsåt at gifva *Betsys* ädelmodiga gerning färg af last. Hon betänkte sig länge, och til slut försäkrad, at ej *Trueworth* skulle kunna uptäcka hännes falskhet, skrifver hon följande bref.

à Monsieur TRUEWORTH.

Min Herre!

Den högagtning jag hyser för Er föranlåter mig at underrätta om något, som utan tvifvel lärer oroa Er. Men J bör tacka himmelen som vil uplysa Eder.

Jag

Jag vet J är på vägen at ägta en ung Flicka, Betsy Thoughtless, *som har skönhet, vacker härkomst och qvickhet. J skulle vara lyklig om des sinnes egenskaper svarade emot des vakra utseende; men vida felat. J har tagit för oskyldighet det som ej annat är än förställning. En annan har hämtat den frukt, som är ämnet för Eder längtan. Er tilärnade hustru har varit mor innan hon det kunnat bekänna. Frukten af des skamliga låga lefver än, och, oagtadt des omsorg at hålla det döljt har jag dock ärfarit, at det underhålles i byen Dercham två mil från Umbridge, hos en Trägårdsmästare-hustru vid namn* Goodi Bulhman. *Jag låter Er detta veta, at J kan sjelf underrätta Er om denna skamliga hemlighet. Betsy upväcker väl mit medlidande; hon har förlorat sin heder och nu hoppet at få äga Er. Men om, oagtadt denna underrättelse, Edra tankar ej ändras, så önskar jag åtminstone at des upförande hädaneftermå förbätra des förra fel. Härom kan ingen bätre dömma än J sjelf. Huru det må vara, så tro säkert at denna underrättelse kommer ifrån en, som för at vara Eder okänd, dock likväl är Eder ej mindre tilgifven.*

Flora las brefvet och i förväntan at det skulle göra den verkan hon önskade, lät hon det afskrifva och med stads-posten afgå.

CA-

CAPITEL XIII.

I ungdomen äro intrycken häftiga; men mindre grundade. Sorgen intager; men genomtränger ej. *Betsys* sinne oroades hela natten och följande dagen af sit äfventyr, och förskräckelsen hade haft den goda verkan hos hänne, at hon föresatte sig med all möjelig omtanka söka undvika slika faror.

Oaktadt des fel var hon råttsint och ädelmodig. Hon tilstod i sit sinne hafva med för mycken högmod och hårdhet belönt *Trueworths* kärlek och kloka råd, samt ville nu ersätta des lidande. Om *Trueworth* kunnat läsa dessa tankar i *Betsys* själ, huru nögd och benägen at tilgifva, hade han ej infunnit sig hos hänne. Men han dömde om des tankar efter des upförande, och kunde ej gissa til den förändring som känslan och ångren af sina fel nu ändteligen hos hänne hade åstadkommit.

Betsy tviflade ej uppå *Trueworths* ängsliga oro, när hon hörde honom varit och sökt hänne. Hon sof roligt följande natten och frukosterade med sin vanliga lustighet då hon angenämt öfverrumplades af sin äldre broders ankomst. *Betsy* mot-

tog

tog honom med ſtörſta glädje; men då hon ſåg i hans hälsning vara mera höflighet än vänſkap, märkte hon grant at denna brodren var ej ſå öm och kårlig ſom den andra. Det förſta han gjorde var at beſe det huſet, ſom Herr *Goodman* åt honom betingat, och ſedan rådgjorde han med Fru *Mellaſin*, *Flora* och *Betſy* om de meubler ſom felte honom at kunna emottaga en Fru; ty Förmyndaren hade endaſt anſkaffat hvad ſom vore nödigt för en ungkarl. *Thoughtleſs* ville ej emottaga Herr *Goodmans* tilbud, at vara hos honom tils des egit hus blefve i fulkomligt ſtånd, under förevändning han ej kunde ſkiljas vid några vänner, ſom han varit i följe med. Häröfver förundrade ſig alla, och väntade ej ſådant af den, ſom varit i et land hvars belefvenhet berömmes mera än des upriktighet. Men han hade ſina ſkäl, ſom ingen för denna gången kunde utgrunda.

När *Thoughtleſs* gådt bort begaf ſig Herr *Goodman* til Beurſen. Under vägen blef han arreſterad af tvänne Stads-betjenter, ſom ſade det vara til följe af en executions dom. *Goodman* var den ſom ſådant aldraminſt borde förvänta. Det viſte han ſjelf och därföre ſade til dem: J miſstager Er mina vänner. Man frågade om han ej het *Samuel Goodman*. Jo det är mit namn, ſva-

ſvarade han: men jag vet af ingen gäld, och jag ber Er ſäga mig på hvars anſökning jag arreſteras. På Herr *Olivier Marplus* ſade de. *Olivier Marplus*, ſade den goda mannen, honom har jag aldrig ſedt ej en gång någonſin hört des namn I får ſjelf rättfärdiga Er ſak ſade de, men vi må fulgöra vår pligt. Herr *Goodman* i förundran doch utan ſynnerlig oro, följde med Man förde honom i et hederligt rum: man viſte honom mycken höflighet: man lät honom veta ſin contraparts Advocat: och man ſade honom at det var för 2060 Pund ſterling ſom han arreſterades. Det är en anſenlig ſumma ſade han, och jag vet ej i hvad dröm jag gjordt denna ſkulden. Han begärte bläck och penna och ſkref til ſin advocat at han ſkulle hos ſin contraparts utleta ſanningen af denna löjliga affaire. Han lät derpå gifva ſig mat, och var vid godt mod, tänckande det vara lappri, ſom han ſnart ſkulle blifva qvitt. Men denna ſäkerhet varade ej länge Han ſatt ännu til bords, när både hans advocat och den andras kommer. Man förſäkrade honom det vara i ſanning, at han arreſterades för nämde ſumma, och at Fru *Mellaſin* få dagar före des giftermål *a)* hade gifvit

a) Männerna i England måſte betala ſina huſtrurs gäld åfven före deras giftermål.

vit förſkrifning på nämde ſumma til Herr *Oliver Marplus*. Han begärte ſe obligation och kände mer än väl igen ſin Frus underſkrift. Slagen, ſom af tordön, kunde han ej tala et ord. Hans advocat ſeende detta, ſade til honom, courage Herre! man måſte betala eller ſätta borgen; J vil intet ligga här. Jag måſte, ſvarade han, komma hem, om jag ſkal betala, och jag vil förſt tala vid min huſtru. Sände därpå efter 2:ne vänner, ſom gingo i borgen för honom, och begaf ſig ſå hem.

Det var en timma efter midnatt när han kom hem. Han plägade ſällan komma ſå ſent, och när det hände väntade ej Fru *Mellaſin* enſam på honom, och denna afton ville ingendera af våra unga lägga ſig. *Betſy* och *Flora* voro med hänne och hade bägge ſina bekymmer. *Flora* tänckte på utgången af ſin nedriga anläggning. *Betſy* var bekymrad öfver ſin äldre brors kallſinnighet, och til des ängſlans förökande hade hon fådt bref från ſin yngre bror, at et fall utaf häſten på en jagt tillåt honom ej komma ſå ſnart til London, ſom han hade hoppats. När *Goodman* ändteligen kom ſprang Fru *Mellaſin* emot honom; Min kära *Goodman*, ſade hon, viljandes omfamna honom, hvad har händt Er? Den grufveligaſte händelſe, ſvarade han och ſtötte hänne

ne ifrån ſig; men dock ſådan, ſom J hade kunnat förekomma. Hvad ſäger J, ſade hon helt förvirrad? Påmin Er ſade han, Ert framfarna upförande. Förſåkrade J icke mig, då jag tog Er, at J ej hade annan laſt än denna flickan, ſom jag älſkat ſom mit egit barn, pekande på *Flora*. Fru *Mellaſins* tyſtnad och förvirring gaf honom tid at berätta ſit åfventyr. När han lyckatadt, ſade han, ſe hvad för olycka Eder oartighet har ſtörtat mig uti. Ehuru klyftig Fru *Mellaſin* var; kunde hon dock nu ej finna ſig. Saken var för klar. Hon ſtammade och åndteligen kaſtade ſig til *Herr Goodmans* fötter. Det är det enda jag har bedragit Er Herre, ſade hon ſnyftande, det var en ſkuld efter min förra man. Jag viſte ej af den; jag tänkte des qvarlåtenſkap var tilräckelig at betala gälden, jag antog obetänkſamt des arfſkap. *Marplot* ſökte mig ej förr än efter detta oförſigtiga ſteg. Jag underteknade den olykliga förſkrifningen på des löfte, at ej fordra den innan han underråttade mig. Och hvarfil tjente det, ſade *Goodman*, ſkulle J kunnat betala det utan at berôfva mig. Nej, Min Fru, J har nu aldeles förlorat mit förtroende, och jag måſte vara på vagt at Edra konſter hädanefter ej ſkada mig. Han ringde och befalte en ſång åt ſig bäddas.

Fru

Fru *Mellaſins* tårar och böner kunde ej beveka honom: han gick ut ſägande, han ej mer anſåge hänne för ſin huſtru. Jag vet ej om det nu var hans upſåt; men det, ſom han kort derefter uptäkte, ſtadfäſtade honom däruti.

CAPITEL XIV.

Denna natt var full af oro och förſkräckelſe. Fru *Mellaſin* var eller gjorde ſig ſjuk. *Flora* kallades och Herr *Goodman* ville ej ſtå up faſtän des Fru lät på det ömmaſte bedja honom komma til ſig.

Denna hårdhet hos en tilförene ſå kär man, beviſar, at ju heftigare kärleken är, ju mer röres den af bedrägeri, och at det mildaſte ſinne, en gång upretadt, ſvåraſt låter ſtilla ſig. Det blinda förtroende han haft til ſin Fru, des vördnad, ſom gådt ända til undergifvenhet, gjorde hänne uti hans ögon ſå mycket mera ſkyldig, och den ömmaſte kärlek var nu förvandlad uti föragt och hat.

Det år nu fem år, ſade han vid ſig ſjelf ſom vi varit gifte. Hvarföre har man ej fordrat mig förr? Hon har det ej kunnat hindra utan at ge en ſtor ränta, och hvem vet

vet huru vida hon misbrukat min credit? Hvem förſäkrar mig at detta är den enda olycka jag har at frukta? Jag är tör hända ſkyldig odrägeliga ſummor til de ſom förſe mit hus. Han lät kalla alla dem, ſå ſnart han ſtod up. Han var ſkyldig dem alla; alla hade gamla och anſenliga fodringar, Han betalte dem och förbod hedaneſter intet lämna utan efter des befalning. Han hölt på med den ſiſta, då man anmälte et fruentimber, ſom ville tala med honom. Han lät hänne komma in.

Hvad är til Er tjenſt, ſade han ſeende et fruentimber tämmeligen väl klädd. Jag har, ſvarade hon, at underrätta Er, Min Herre, om en ſak ſom Er nära rörer, om jag får tilſtånd därtil. Ganſka gärna, ſade Herr *Goodman*. J ſer, ſade hon en olycklig huſtru, förbunden med den värſta af alla männer. Man har tvungit mig taga del uti den oförrätt man har gjordt Eder; men, det jag har at uptäka Eder, ſkal urſägta mit fel, och förſkaffa mig Er tilgitt, Herr *Goodman* bad hänne ſitta, och hon fortfor ſåledes

Det jag har at ſäga Er Herre, är, at den ſkuldfordran, hvarföre J är arreſterad, är endaſt et ſkälmſtycke. Omſtändigheterna blifva för Er lmärtefulla; men J måſte veta dem. De kunna tjena Er til varſamhet

het i framtiden. *Min* Man heter *Olivier Marplus*. Han var i tjenſt vid hofvet ſamma tid ſom Riddaren *Simon Mellaſin*. Hans huſtru, nu olyckeligen Eder, älſkade min man, och de plägade et laſtbart umgänge någon tid för Riddar *Mellaſins* död. Jag beklagade mig; men min ovärdiga man, föreſtälde mig eftertryckeligen, at, ſom han förlorat ſin ſyſla, hade han ej annat underhåll än af detta Fruntimmer. J har lika ſtor nytta häraf, ſom jag, ſade han, hvad ſkole vi göra utom hänne? Det är en nödvändighet, J måſte Er den underkaſta. *Hvad* ſkulle jag göra? Jag älſkade min Man; men frugtade des hetſiga ſinne Frukten för elände tvang mig til et ſamtycke, ſom kärleken gjorde för mig nog grufveligt. Vi lefde altſå af Fru *Mellaſins* välgerningar ända til vi fingo veta at hon ſkulle gifta ſig med Er. Då beſlöt min man, i fruckten at blifva öfvergifven, til at värkſtälla den nedriga gerning, ſom jag nu vil Eder berätta.

Vi kommo öfverens at jag ſkulle taga tvänne vittnen eller rättare 2:ne ſkälmar, utklädde ſom rätts-betjenter, med mig och göma oſs uti det hus, hvaräſt han med Fru *Mellaſin* hade ſit möte, och förraſka dem då de lågo tillhopa. Detta lyckades efter önſkan. Min Man ſteg up och loſſade vil-

ja dräpa mig. Jag ſpelade ej illa min rolle. Jag var ſom raſande, mit lif agtar jag ej, ſade jag, blott jag får hämnas. Fru *Mellaſin* gret,ref ſit hår, och bad mig med ödmjukaſte ord ej ſkämma et Fruntimmer af hännes rang. Men långt ifrån at ſynas rörd, öfverhopade jag hänne med de bittraſte förebråelſer, och det var naturligt ty jag hatade hänne af alt mit hjerta. Ändteligen tog den ena af mina följeſlagare mig affides likſom at öfvertala mig til ſindrighet, emedan den andra ſökte intala Fru *Mellaſin*, at pengar torde kunna draga hänne utur denna förtretlighet. Min man lade ſina böner därtil, at hon ej ſkulle utſätta ſig för en qvinnas hämd, ſom hade alt för ſtor fördel af deras befundna tilſtånd.

Fruktan at bli ſkämd och förlora Er bragte hänne at ſamtycka alt. Jag lät länge bedja mig och ändteligen ſläpte jag hänne, förbehållande mig full rätt at fullfölja den talan jag hade emot hänne intil hon fullgjordt hvad vi öfverenskommit. Glad at hafva ſluppit denna inbillade fara, tänkte hon ej at bedraga mig, eller rygga ſit löfte. Min elaka Man gaf hänne ej heller tid därtil. Morgon bittida voro vi hos hänne, och hade med oſs en af våra medvetare ſamt en advocat ſom upſatte i de

ſtar-

ſtarckaſte ordaſått den förſkrifning J vet. Jag har ofta varit i förundran öfver de anſenliga ſummor min man ſedermera haft af hänne. Vid minſta ſvårighet hotade han at ſtälla förſkrifningen i execution; och århölt då alt. En dag loſſade han vara häftad för 300 guineer, hon hade ej pengar och *Prinks* måſte låna den ſumman på et demant halsband. Emedlertid lät min ovårdiga man mig fela alt; men jag älſkade den ſtyggen och trodde ej ondſkan ſkulle gå ſå långt, ſom jag ſedermera uptäckt. För några dagar ſen ſade han ſig ej längre kunna tåla Frū *Mellaſin*. Jag ſkal begära, ſade han, en ſå ſtor ſumma at hon ej kan den anſkaffa. Jag ſkal beklaga mig, och taga det til prätext, at benyttia mig af obligation. Med den ſumman ſkal jag ſkaffa mig en ſyſſla och ſedan ſkola vi leſva i ro våra öfriga dagar. Han verkſtälte ſit upſåt. Frū *Mellaſin* klagade bittert, förebrådde honom de välgärningar han af hänne njutit; men han påſtod ſig ſkola hafva pengar och de ſkildes åt helt förbittrade. Dagen efter ſände han mig til Frū *Mellaſin* med det bref J ſkal få höra. Hon var ej hemma och han förglömde begära det tilbaka. Himmelen ſke därföre tack, emedan det är et ſannings prof, ſom blifver Eder nyttigt. Se här är det ſade

hon. Herr *Goodman* emottog det och las med förſkräckelſe följande:

MIN FRU!

Edra urſägter äro ſåfänga och jag måſte hafva pengar. Jag vet J kan finna utväg och jag förundrar mig at J vil ſlå dunſter för mig, likſom jag ej viſte, at J har til man en gammal oförmögen, ſom ej vet et ord af ſina affairer. Har J icke ſagt at J endaſt ägtat honom för at göra honom til min banque. Lät honom ſå vara då och narras ej längre med mig; ty, vid min ſtäl, om J det gör, ſå betjänar jag mig af förſkrifningen och det ſkal bli ſlut på den kärlek ſom, ſen ſå lång tid, oſs förenat. Under afvagtan är jag &c.

O. MARPLUS.

Sedan Herr *Goodman* kommit ſig något för efter den beſtörtning, detta honom förorſakat, bad han hänne fortfara. J känner de ſkyldiga, Herre ſade hon, nu hörer Er til at hindra deras ſtämplingar. Mit ſamvete och åſtundan at göra Er tjänſt har tvungit mig til denna förſkräckeliga bekännelſe. J bör ej betala denna ſkuldfordran och om J behöfver vitnen, ſå tilbjuder jag mig och en annan ſom intet ſkal vara Er mindre nyttig. Men det fordras haſt,

haft, at ej den ſkyldiga ſkall undkomma. Jag har fådt veta at min ovärdiga man, långt ifrån at ſöka en ſyſla, lagar ſig til at fara bort til Bruxelles med en ſtackare, ſom han gjordt hafvande, och vil lemna mig qvar i elände. Hans advocat har lofvat honom 500 guineer på den olyckeliga ſedeln. Alſå Min Herre, då J friar Er ſjelf, hämnar J ockſå et på det högſta förolämpadt fruntimmer. Herr *Goodman* tackade hånne och tilböd ſig vara til tjenſt, hvarpå hon geck bort ſedan hon gifvit honom ſin addreſſe.

CAPITEL XV.

Herr *Goodman* ſåg väl at ej ångren var enda orſaken til denna lykliga uptägt; utan at hämdgirighet hade deruti ſtörſta del. Men nu var ej tid til några ſådana reflexioner. Han måſte tänka på ſkyndſamma medel til ſin rätts bevakande.

*H*ans Advocat var en ſkickelig man och deſs gamla vän. Nu behöfde han honom och var i begrep at ſkicka efter honom, då *Markland*, ſå het han, ſteg innom dörren. Straxt berättade Herr *Goodman* hvad han fådt veta. *H*vad för ſtyggelſe ropa-

de Advocaten? men hvad beſlut har J nu fattadt? Det är äfven därom jag vil rådas med Er ſade *Goodman*. Är J i tanka at ſkilja Er från Er huſtru ſade *Markland*? Ack ropade den olyckliga mannem, det är min ſtörſta ängſlan veta hänne vara uti mit hus: jag har ingen ro förr än jag är hänne qvitt. Det ſkal ſnart ſke ſvarade *Markland*; men nu är angelägnaſt förſäkra Er om de tvänne vittnen och låta arreſtera *Marplus*. Jag ſkal gå och tala med hans advobat; jag känner honom för en ſkälm; men jag har i händerna det ſom kan fördärfva honom, och han lär ej våga ſtôtas med mig eller tilbjuda borgen för ſin ovärdiga principal. Er fak är ren, jag förſäkrar J ſkal intet betala; men Fru *Mellafin* måſte vika ur Ert hus. Det är ock mit upſåt, ſade *Herr Goodman*. Mit hus vore mig et helfvete om hon ſkulle vara här. Han Kallade genaſt *Prinks* och hon kom darrande. Frugta intet, ſade han, J är ovärdig min hämd; men frambär oförändrad min befallning. Gå, ſade han vidare med en myndig ton, ſom vär något ny för *Prinks*, gå och ſäg Er Fru, at jag ej håller för anſtänſtändigt vi längre äro tilhopa och at hon ſtraxt låter ſöka et logement för ſig och alt hvad hänne tillhörer; ty jag vil at hon i dag ſkal vika ur mit hus. I dag,

ropa-

ropade *Prinke*. Lyd min befallning, ſade *Goodman*. Man ſade det var dukat och Herr *Goodman* befalte bedja in *Betſy*. Hon hade haft en ängſlig morgon. Det förſta hon gjorde var at låta ſpörja efter Fru *Mellaſin*. Man ſade hon var ſjuk. *Betſy* kunde ej annat än gå dit. Aldrig ſorgligare ämne kunde möta hännes ögon. Fru *Mellaſin* utviſte ſtörſta förtviflan: *Flora* ſmalt i tårar: *Prinke* blek och ſkälfvande liknade et ſpöke. Vid *Betſys* ankomſt ropade Fru *Mellaſin*, hvad mitt öde är grufveligt? Hon yttrade ſin ſorg i ſå rörande ord och med ſå många tårar, at *Betſy*, oagtadt det föragt hon hyſte för henne och des rättmätiga afſky för *Flora*, likväl kände någon medlidande hos ſig upväckas.

Betſy viſte ej orſaken til Fru *Mellaſins* omåtteliga ſorg, hon påminte henne ſin mans naturliga mildhet och ſade alt hvad hon trodde kunna ſtilla hennes förtviflan, när Herr *Goodman* lät kalla hänne. Jag hoppas, ſade han, min Fröken, at J i dag vill göra mitt hus heder; men jag ſkall ej misſbruka Er höflighet. Jag väntar en min Couſin, ſom ſkall påtaga ſig den omſorgen. Hvad, ropade *Betſy*, har Fru *Mellaſin* för altid förlorat Er gunſt? Denna laſtfulla quinnan gaf ej Herr *Goodman* tid at ſvara. Man hörde vid trappan

hätigt ropa. Jag skal ej lida at man så handterar mig. Jag måste tala vid honom. *Herr Goodman* rodnade och sade til en betjänt: gå och säg at jag vill vara i ro. Jag skal gå, sade Advocaten, och utan at vänta svar, gik ut. Ni mister nu Er kamrat, sade emedlertid *Goodman*. *Flora* lämnar i dag detta huset och kan hända I finner det för ängsligt hädanefter för Er. Den slägting jag väntar är ej ung och älskar ej verlden; men jag tviflar ej at ju Er bror tar Er til sig med nöje. Dock skal det stå i Ert val at bli qvar, om Er behagar.

Betsy hade knapt tid at tacka innan Advocaten kom tilbaka. Han hade haft större svårighet, än han tänkt, at förmå henne underkasta sig sin mans vilja; ingen kärlek, hvilken hon aldrig haft, ingen ånger var orsaken. Men hon kunde ej öfvertala sig at lämna et godt hus och det öfverflöd hvaruti hon lefvat. Hon hade fåfängt försökt alla andra vägar. Nu ville hon tala ur en högre ton. Jag skal låta honom se, sade hon, at jag är hans hustru. Hälften af alt tilhörer mig. Är han *Herre* så är jag Fru. Advocaten agtade sig at bestrida henne des förmenta rätt; Men *Herr Goodman*, sade han, haver det som kan föranlåta Er at mottaga hvad

hvad Er tilkommer på det ſätt han ſielf vill och på det ſtälle honom behagar. Han vill ſult och faſt at J ſkal vika ut. Genom et fåfängt motſtånd förbittrar J honom endaſt och hindrar en förlikning, ſom kan hända eljeſt är nära nog, om han ej har annat at förebrå Eder än denna förſkrifning och några andra ſmå ſkulder. Ändteligen förmådde *Markland* Fru *Mellaſin* at lyda och hon lofvade ſtrax ſända *Prinks* at betinga ſig quarteér. Han kom och lämnade Herr *Goodmaa* del häraf, ſäjande: Vi hafva intet ögnablick at förlora: lät oſs gå, och de gingo ut, lämnade *Betſy* beſkört öfver hvad de ärnade göra.

CAPITEL XVI.

Fru *Mellaſin* var långt ifrån at tro ſin man underrättad om alt hännes upförande. Des godhet ſom hon viſte, och det hopp Advocaten hänne gifvit lemnade hänne ingen tvifvel, han ju ſnart ſkulle komma til hänne. Hon beſlöt altſå ge vika; men för at beſmycka ſin ſak för husfolket, ſade hon: jag beklagar Eder *Herre*: hans otidighet kommer at ſtå honom dyrt, ſtackars man! men han ſkal finna at jag ej

och

ohämnad förolämpas. Jag förgäter aldrig hvad mig i dag och i detta huſet hender.

Laſtens egenſkap är at göra ſig förhatelig. Husfolket långt ifrån at beklaga hänne, fägnade ſig öfver hännes afvikande och knapt var hon borta, då de utöſte ſit ſpe öfver hänne. Men *Betſys* goda hjärta var helt annat. Fru *Mellaſins* och *Floras* olycka utplånade åtanckan af deras förorättande. Hännes bror fann hänne i djupa tankar. Hon berättade honom hvad ſom händt och hvad blir det af mig, ſade hon? Jag lärer komma at föra en bedröfvelig lefnad med Herr *Goodman* och hans gamla Couſin. Jag tänkte finna Er på vägen at bli gift, ſvarade *Thoughtleſs*, och väntade få lyckönſka Er. Har J afbrutit med *Trueworth*. Denna liknöjdhet oroade *Betſy*; men hon förſtälde ſig och ſvarade: hvad Herr *Goodman* Er därom ſagt, var blott en gisſning. Det är väl viſt at *Trueworth* var ofta här, at mina vänner funno partiet fördelaktigt och därföre anſågo ſaken för afgjord; men hvad mig angår ſå har jag aldrig för alfvare tänkt däruppå, och om mit öde är at förblifva hos Herr *Goodman* tils jag blir gift, ſå kan jag väl finna mig däruti, om jag ock där ſkulle ſluta mina dagar. *Thoughtleſs* ſåg väl hvart hans ſyſter

ſter pekade; men han hade ſina ſkäl at loſſa ej förſtå det.

I det ſamma fick *Betſy* bref från Fru *Truſti*, hvaruti hon låter hänne veta at des brors fall haft farlig påföljd, at han varit illa an; men trodde honom nu vara utan fara och ſlutade med hälſningar til *Trueworth*. *Betſy* blef ganſka ängſlig öfver denna händelſe och *Thoughtleſs* ſyntes ej mindre rörd. Men var tröſt, min ſyſter ſade han; hon ſäger han är utom fara; vi lära ſnart få ſe honom här, ſom jag högt önſkar; ty en Officer General af mina vänner har lofvat en ſyſla åt honom. *Thoughtleſs* talte ännu en ſtund med henne om ſaker ſom rörde familien, omfamnade hänne, bad hänne vara i ro och ſkildes ſå från hånne.

Deſſa vånſkaps betygelſer gaf ännu *Betſy* hopp, at des bror ſkulle taga hänne til ſig. Kan hända tänkte hon, han menar Herr *Goodman* ej därmed vara nögd. Jag måſte be honom tala med min bror därom likſom af ſig ſielf. Deſſa tankar ſyſſelſatte hänne; men föga van at vare enſam var hon olidelig för ſig ſielf. Hvad för en ockn? ropade hon; detta hus är nu en graf för mig. Hon gick up och ſpatſerade, beſåg alla målningar; men intet kunde muntra hänne. Hon måſte hafva

nå-

någon at tala med, at förkorta tiden med. Men hvar är dock *Trueworth*, sade hon. Jag har ej sedt honom på tre dagar. Nog är han illa af mig bemött; men om hans kärlek är så stor, som han föregifver, skulle han då så länge vara ond. Fru *Trusti* ber mig hälsa honom; men kommer han ej, så lärer jag ej gå til honom därmed. Dock lika godt! hvem har gifvit oss magt at tyrannisera öfver manfolken? är intet det otaksamt, at, när de handtera oss bätre än, kan hända, vi ofta förtjäna, vi då illa bemöta dem. Om *Trueworth* ej kommer igen, kan jag ej fördömma honom, och kommer han så skal jag visa honom min estime.

Under det *Betsy* sysselsättes at tänka på *Trueworth*, hade Herr *Goodman*, oagtadt sina egna ångsliga affairer, ej förglömt tala med *Thougthless*, som han lofvat *Betsy Thoughtless* hade beredt sig hårpå och därföre svarade *Goodman*: intet skulle vara mig angenämare än at hafva min syster hos mig; men det lefnadssätt jag tänker föra är et oöfvervinnerligit hinder. Mit hus blir ständigt fult af ungt folk vid min ålder, och min systers närvaro skulle vara både dem och hånne til tvång. Med et ord Herr *Goodman*: min systers och min lefnad äro helt olika.

Det

Det var ej kallſinnighet orſaken å *Thoughtleſs* ſida, det var en helt annan. Han hade fört mad ſig från Frankriket en flicka, ſom han tänkte hafva hos ſig, och om hvilken han var ganſka ſvartſjuk. Var det anſtändigt at gifva ſin Syſter ſådant ſällſkap?

Betſy viſte ej denna omſtändighet, och när *Herr Goodman* bragte hänne ſin brors ſvar och afſlag, tykte hon des ſkål vara ſå ſvaga och däruti ſå mycken köld, at hon ej kunde hålla ſig ifrån tårar. Herr *Goodman* rördes och bad hänne vara tilfreds, han ville ſkaffa hänne et anſtändigt hus. Ack! Herre, ropade *Betſy*, det är öfver min Brors kallſinnighet jag ſörjer. Jag är intagen af Eder godhet, och vil aldrig lemna Er om J det finner för godt.

Betſy fann ſig ej heller illa efter Fru *Mellaſins* afvikande. Hon kunde fritt mottaga ſina vänner. Herr *Goodmans* ſlägting var ſtilla och höflig. Hon var tilbeden af alt hustolket, ſå at hon ingenſtädes kunde vänta ſig bätre nöge. Hon hade varit lyklig om ej några ſmå ſorger förſtört hännes ro. Sin äldre brors kallſinnighet, den yngres ſjukdom och *Trueworts* upförande, ſom hon nu på åtta dagar ej ſedt, voro ämnen til des ſorg och bekymmer.

CA-

CAPITEL XVII.

Betsys öde var at vinna hjertan; men ej at bibehålla dem. *Trueworth* hade varit den beſtändigaſte; ty han hade varit mäſt kär. Hans ſtarka kärlek bragte honom ofta at gilla det högt, ſom han i tyſthet fördömde. Han ſmickrade ſig altid med hopp at hon ſkulle bättra ſig. *Hvar* och en dårſkap tänkte han ſkulle blifva den ſiſta. Men nu hade lång ärfarenhet öfvertygat honom at han ſåfångt väntade *Betſy* ſådan, ſom han hänne önſkade. Händelſen med *Forward* ſtadfäſtade des tanka. Hade *Floras* bref kommit några dagar förr; ſå hade han ej annat haft än afſky för en ſå vederſtyggelig konſt. Men den oförſiktiga *Betſy* hade nu ſjelf beredt ſin älſkares hjerta at antaga alla intryck. Emedlertid fyntes honom denna laſt, man hänne tillade, vara ſå grufvelig at han ej tykte ſig kunna fätta tro därtil. Nej, ſade han, det är omöjeligt: om än hännes reputation vore hänne mindre kär, än des upförande utvifar, ſå kunde hon ändå aldrig hafva öfverlemnat ſig åt en man, ſom ſkulle ſå högt föragta hänne at han ville hänne förnedra. Hännes ſjelfkärlek ſkul-

le

le hafva bibehållit des dygd. Dock, sade han vidare, hur kan jag tvifla? Man nämner ju byens och ammans namn vore det lögn så gåfves mig ej medel at sjelf göra mig om saken underrättad.

Han kom då ihog *Floras* ord: *at det varit den tid Betsy med hänne delat des kärasta hemligheter.* Hvad för kära hemligheter skulle väl en sedig flicka hafva? Se! sade han, utan tvifvel hvad *Flora* ment. Hon och Fru *Mellasin* kunde endast dölja den olyckliga *Betsys* skam. De veta denna och, kanske, många flera des laster. Ach! huru mycket lära de hafva roat sig öfver min enfaldighet.

Oacktadt dessa betragtelser, kunde *Trueworth* ej öfverlåta sig at tro denna beskylning. Om hännes obetänksamhet, sade han, kastar hänne uti faror, så har hon likväl mod at försvara sig. Är icke händelsen i Oxford et prof derpå? Hvad är icke en älskare at beklaga, när des förnuft ej kan gilla des kärlek.

Han ville altså sjelf skaffa sig den ängsliga tröften, at om sanningen blifva underrättad. Han reste til Denham, han fann amman, han såg barnet, som hon satt vid elden och hade på armen. Han föregaf sig vilja skaffa en amma åt en sin slägting. Ja, sade hon, jag skal skaffa Er en så god som

ſom jag. Se ſade hon, Herre, är intet barnet väl födt. Utan tvifvel, ſade *Trueworth* Är det Ert? Nej *H*erre, ſvarade hon, det har hvarken Far eller Mor. En ung Fröken har lämnat mig det, och har ſamma omſorg för det ſom det vore des eget. Min Man får hvar månad til London och får betalning och något drikspengar med. *H*an vil gerna dricka, ſtackar, och det är hans enda fel; ty eljeſt är han flitig - - - Den goda qvinnan hade ſnaddrat länge om ej *Trueworth*, ſom fant litet nöje däri, hade fallit hänne i talet ſägande: Se det var et ganſka ovanligt kårleks verk: men hvad heter den Fröken? Oh! herre, hon heter *Betſy Thoughtleſs*, ſade amman. *Trueworth* förſkräckt kunde ej ſäga ord, och qvinnan fortfor: det är en ſtilla Fröken. Jag har ej ſedt hänne mer än då jag tog emot barnet, och då talte hon ſå godt, ſå ſött, ſå J intet kan tro det. Hon ſade til mig tag min lilla Betſy; ty hon kallade hänne efter ſig, och haf hänne hos Er tils hon kan gå uti Scholan, ſå vil jag låta lära hänne läſa, ſkrifva, ſy och hvad *h*on behöfver, och då, ſade amman, låtande barnet dantſa på ſit knä, då blir *h*on vacker, då kommer en ſtor *H*erre och blir kär i *h*änne, då får jag den glädjen ſe *h*änne åka i vagn, och då tör *h*on komma ihog ſin gamla amma. True-

Trueworth af sorg aldeles förstörd, gaf Amman en guinée, som öfverhopade honom med välsignelser, hvarpå han reste bort full af förtvifian.

*H*vad ville han nu göra? Han hade sedt barnet. *H*an hörde at *Betsy* hade omsorg för det. Alt kom öfverens med brefvet. *H*an kunde ej hafva minsta tvifvel. *H*an gick i 2 dagar och besinnade sig huru han skulle afbryta med hånne. Ändteligen beslöt han skrifva, och det på följande sätt.

Min Fröken!

Den sista fortgång jag haft uti den enda affaire som kallat mig til London, tvingar mig skynda därifrån. J har alt för mycket visat, at min närvaro är Eder föga behagelig, hvarföre jag tror mig ej behöfva ursägta om jag reser bort utan at taga afsked af Er, och jag tänker på detta sätt at bjuda Eder farväl, är Eder mindre til last än et besök, som torde til äfventyrs afbryta de nöjen som Eder altid sysselsätta. Mätte J länge dem nytja! Under det jag i min enslighet tänker på förundransvärda händelser och ropar: Man bör ej förundra sig öfver något där man har orsak at förundra sig öfver alt. *Detta torde synas Eder en gåta; men jag hoppas en enda åtanka*

af några omſtändigheter uti Eder förda vandel, lärer uplöſa hänne. Var imedlertid förſäkrad, at faſt jag afſtår ifrån at mera ſe Eder, jag likväl aldrig afſtår från at med upriktigaſte vänſkap leſva min Fröken Eder &c.

C. TRUEWORTH.

Trueworth affände brefvet och trodde ej mera återſtå än at taga afſked af ſina vänner, reſa til ſina gods och ſedan bjuda til utplåna åtankan af en kärlek ſom ſå länge plågat honom.

CAPITEL XVIII.

Medan *Trueworth* ſyſſelſatte ſig med deſſa ängſliga efterſpaningar, och bejämrade *Betſys* inbillade ſkam, var *Betſy* ej mindre intagen af honom. *Hon* hade för god urſkilning, at ej finna *Trueworths* förtjenſter och billiga des kärlek. Det är väl viſt at hännes ſåfänga ſinn ſtörre ſmak at bibehålla ſig många tilbedjare än binda ſig vid en; men imedlertid ſkulle des hjerta med mindre möda hafva afſtådt detta nöjet för *Trueworths* ſkul. *Hans* länga uteblifvande oroade hänne mer ån man af des ſinnelag kunnat vänta.

Hade

Hade *Trueworth* vid detta tilfället visat sig, hade han visserligen blifvit väl emottagen. Hon gick aldrig ut utan at hoppas vid sin återkomst få höra något från honom, och kom aldrig hem, utan at först fråga om han ej varit där, och utan at förnimma ängslan öfver des uteblifvande. Om på den tid Trueworth älskade hånne och höll hänne sin kärlek värdig, hon varit af samma sinne som nu, hade de varit så lykliga, som de nu voro at beklaga.

En dag då hon kom hem från Fröken *Mabell*, lemnades hänne et bref, som hon strax kände vara ifrån *Trueworth*. Hon bröt det med största otålighet; men knapt läste hon de första rader, innan hon med bestörtning ropade; hvad? han lemnar London utan at se mig. Men när hon kom dit han bad hänne komma ihog sin förda vandel, blef hon full af förbitring *Hon* sade: intet kan billiga denna djerfhet. Har jag något felat, så hörer ej honom til mig det förebrå.

Uti den ovetenhet, som *Betsy* var om den lögn, hvarmed man hänne svärtat, och i den tanka hon var at Trueworth endast hade at beklaga sig öfver hännes ohöflighet emot honom, må man tilstå at hon hade skäl vara förtörnad at se sig så hårdt handterad för et så ringa fel. Otack-

ſamma ropade hon, ſmältande i tårar, hvad tid utſöker han? Då jag med ömmaſte kärlek tänker på honom, då jag erkänner mit fel, då jag vil förbätra det, och då jag är ſinnad låta mig ledas af hans råd. Nej, han älſkar mig intet. Om han älſkat mig, ſkulle han ej under ſå ſnöplig förevändning öfvergifva mig. Hon kom då ihog brefvet hon fådt från den okända, och den omſtändighet däruti, at *Trueworth* ſkulle ſöka någon prätext at bryta med hänne. Den onda ſade hon, talar underſtundom ſant, och *Trueworth* har ſannat hvad denna laſtfulla Flickan önſkat. Det blefve för vidlyftigt at omröra allt hvad *Betſy* i denna ſinnes oro med ſig ſjelf talade.

Man bad hänne komma in at ſpiſa; men hännes tilſtånd var för mycket oroligt at kunna viſa ſig. Hon ſade ſig vara opaſlig och gick til ſängs. Störſta delen af natten tilbragte hon utan ſömn i ängſlan och oro. Ändteligen ſomnade hon; men, ſom de minſta omſtändigheter göra intryck, då man är bedröfvad, ſå kände åfven Betſy när hon vaknade, all ſin ſorg upröras genom en nog almän händelſe.

Det var på den tid en viſa på gång i London, ſom *Betſy* väl 20 gånger hördt utan upmärkſamhet. Denna natten blef hon af en händelſe ſungen under hännes fön-

fönſter, och tykte hänne ſå paſſa efter ſit tilſtånd ſåſom hon varit gjord därtil. Viſan lydde ſå här.

Länge har mit kalla hjerta
Af Damons kärlek gjordt föragt;
Nu vil jag älſkan. Men hvad ſmärta;
Han flyr! Så öfvar hvar ſin magt.

Betſy blef ſå rörd öfver den likhet detta hade med hännes tilſtånd, at hon å nyo utgöt tårar, och med häftighet ſade: huru oförſigtigt är icke at ej lära kånna et tings vårde, innan man förlorat det. Man ſkulle ej trodt at et lappri upväkt hos hänne ſå alfvarſamma tankar. Fördom, fåfänga, ſjelfkärlek, alt blef i denna ſtund förgätit, och oagtadt *Trueworth* i hännes ögon gådt vidare än han bordt med ſin hämd, om han älſkat hänne, ſå tilſtod hon likväl ſig ej hafva någon urſägt at förebära för ſin ſlägt och vänner, at ej ſjelf hafva därtil varit orſaken.

Följande dagen frågade hänne Herr *Goodmaa*, ſom nu några dagar varit för mycket ſyſſelſatt af egna affairer för at kunna bry ſig med andras, huru det ſtod til imellan *Trueworth* och hänne. Betſy rodnade och viſte ej at ſvara, när *Marckland* juſt i råttan tid kom och befriade hänne. *Han* tog *Goodman* med ſig ut och Betſy gick i ſin

kammare. Straxt därpå kom Fröken *Mabell* och *Betsy* ropade: ach! hvad nöje för mig? at se Eder nu här? Vänta med at yttra Er tägnad öfver mit besök innan J fådt veta orsaken, sade Fröken *Mabell*, ty jag kommer at banna Er. Det är många nog, svarade *Betsy* suckande, som taga sig den friheten; men säg mig då hvarföre.

Förut får jag lof at säga Eder, at vi gjöra oss sjelfva orätt då vi illa bemöta en förtjent Man. Våra behagligheter stadfästa vårt välde; men sådant upförande förstörer det. Se en vacker moralpredikan, sade *Betsy*; men säg mig orsaken och för hvem J tänker drifva en, kan hända, elak sak. Min vänskap, sade Fröken *Mabell*, för Er och mit medlidande med den olycliga *Trueworth* äro enda driffjädren. *Trueworth* ropade *Betsy*: säg mig hvad som då händt honom? Det vet jag intet, svarade Mabell, men jag mötte honom denna morgon så sorgsen, at jag förundrade mig däröfver. Jag frågade hvarföre det var så länge sedan jag såg honom och hvarföre han var så sorgsen. Jag har haft affairer svarade han ängsligt; men nu äro de slutade och jag reser nu på mina gods. Reser J bort, ropade jag bestört, och huru länge blir J borta? Ach! jag tänker mig aldrig tilbaka, svarade han ångsligt. Det är be-

besynnerligt sade jag och jag talade i går med *Betsy*, men hon nämde intet därom. *Hon* vet ej däraf svarade han, och om hon det viste så intresserade det hänne så litet, at hon ej brydde sig därom. Jag ville längre tala med honom; men han sade sig hafva angelägenheter at bestyra och gick ifrån mig nog hastigt för en så belefvad karl som han. Han talar ur en hög ton sade *Betsy*, men han kan råda. Det rörer mig litet om han refer eller blir qvar. Det är ej rätt; sade Fröken *Mabell*; *Trueworth* är et parti; som anstår Er: Eder slägt och vänner önska det, och om J vil tala upriktigt så är J ej utan känsla för des meriter. Hvarföre skal J då plåga en man, som J ändå en gång, efter alt utseende, tänker göra lycklig. Skal jag då begära af honom förlåtelse sade *Betsy*. Det begärer han säkert intet svarade *Mabell*, fast vi ofta gifva Manfolken orsak at sådant fordra. *Betsy* hade haft hos sig sjelf samma tankar men hon ville ej höra det sägas sig af andra. Dessa bägge vänner hade enahanda begrep om dygden, men deras upförande var ej lika, och denna skilnad gjorde ofta den vänskap ljum, som deras inbyrdes estime och goda egenskaper hade bordt gjöra oföränderlig. Fröken *Mabell* gick bort utan at hafva något hos *Betsy* kunnat vinna.

CAPITEL XIX.

Det är en beſynnerlig fåfänga i menniſkans hjerta. Hon kan inom ſig vidgå ſina fel; men hörer dem ej gerna af andra ſig förehållas. Det är ſjelfkärlekens verkan', hvaraf alla människor hafva ſin del och *Betſy* hade däraf ſå mycket ſom någon. Fröken *Mabel* var den hon mäſt värderade och åfven älſkade af ſina vänner; men tvånne Mamſeller, ſom bodde vid S:t James, anſtodo hänne bättre. De voro qvicka, luſtiga, hade altid ſällſkap: där hördes alla nyheter, ſom paſſerade: dans, ſång och allehanda tidsfördrif var alt ſådant ſom mäſt behagade vår fjälla, och därföre gick hon ſom oftaſt dit at ſkingra ſin ängſlan.

Ibland dem, ſom kommo dit, var åfven en Adelsman vid namn *Munden*, ſom blef förälſkad i *Betſy*. Han utbad ſig lof at få upvagta hånne. Det var en gunſt, ſom hon aldrig gjordt ſig betänkande vid at tillåta, och nu ſamtykte hon ſå mycket lättare, ſom hon hoppades at en ny friare, ſkulle återföra *Trueworth* ſom hon viſte ännu vara i ſtaden.

Munden kom följande dagen och fann

Bet-

Betſy enſam. Hon väntade kans kärleksförklaring, och hade ej funnit ſmak uti annat ſamtal. Emedlertid uptog hon det ſåſom narri. Hon var qvick och ſkämtaktig och det fordrades tålamod och vett med hänne. *Munden* hade både delar. *Han* viſte at hos de ſköna och de ſtora fordras förſtälning för at vinna ſit ändamål. Han tog det ock väl i agt i upſåt at en gång taga reveange och ſanna Poetens utſago: *Så länge de äro älſkare, ſå äro vi deras Drotningar, men när de bli våra männ, ſå bli de ock våra kungar.* Denna nya älſkare, med kan hända mindre kårlek ån de andra, lyckades mer än de. *Han* hade den gåfvan at yttra mycket utan at vara rörd af något. *Betſys* utſeende, i ſynnerhet des familie och förmögenhet behagade honom. Korteligen: han ville ägta hänne och utan at vara kär, kunde han dock med ifver ſöka alla tillfällen at behaga hänne. *Han* föreſlog ſtändigt nya nöjen. *Hon* hade honom med ſig i alla ſällſkap, och han ſläpte intet tilfälle at göra ſig ålſkad. Denna ſeger var *Betſy* helt angenäm, och föredrog *Munden* framför många andra, ſom ej voro bätre än han. Men hon kunde dock ej förgäta *Trueworth*. Hon viſte han var ännu qvar i London och hon hoppades det ſkedde för hännes ſkul. Kommer han igen

ſade

ſade hon, viſſerligen ſkall jag behålla honom. Des ögon ſökte honom öfveralt: ofta för hon den gatan han bodde på, i hopp at möta honom; men lyckan ville ej gynna hänne at kunna återföra et hjerta, ſom hon för mycket från ſig affkildt.

Emedlertid tänkte Herr *Goodman*, oagtadt ſina egna ſtora ſvårigheter, ſtändigt på ſin pupill. Han viſte at *Trueworth* ej kom til hänne mera: han hade hört at hon nu hade en annan älſkare och orolig, at ſe hänne komma in alla dagar vid otilbörliga tider anſåg han ſin ſkyldighet vara mera alfvarſamt tala med hänne. Han frågade hvarföre ej *Trueworth* ſågs. 'Jag tog illa up, ſade hon kalſinnigt, några låxor han ville ge mig, kanſke han hade något ſkäl; men våra humeur kommo ej öfverens: därföre tyckte jag vara bättre bryta af med honom. J har väl då, ſade Herr *Goodman* gjordt Er underrättad om Er nya Älſkares familie och ſinnelag. Nej, ſvarade hon, det angår mig litet at hafva omſorg, ſådant utforſka. Den förſiktiga Förmyndaren ryſtade hufvudet och ville alfvarſamt ſäga hänne mindre behageliga ſanningar, när han i det ſamma blef för denna gången därifrån hindrad.

CA-

CAPITEL XX.

Herr *Goodman*, ängſlig öfver ſin pupills upförande, upſköt ej at med eftertryck föreſtälla hänne alt hvad des ſkyldighet och vänſkap *h*onom ålade. *Betſy* rördes däraf, *h*on fann at *h*an *h*ade ſkäl; men *h*on tykte aldrig om at blifva ſtraffad. Hon ſvarade at des ålder kunde ej vara utan nöjen, då dygden ej förolempades: at *h*ännes nöjen voro oſkyldiga: at det vore ängſligt för *h*änne vara enſam *h*emma: oc*h* at komma förr eller ſenare in, ſade *h*on, ſå tilſtår jag at jag ej kan komma mig til at ſtå under en klockas commando.

Den goda förmyndaren ledſen vid detta beſvärliga förmynderſkap ſvarade; at *h*an med förſta ville ſkaffa *h*änne et *h*us at viſtas uti, *h*varåſt *h*on *h*ade mera nöje än uti *h*ans, ſom vore *h*änne för ängſligt; oc*h* at *h*an äfven ville ſkaffa *h*änne en annan Förmyndare, efter *h*an beſlutit, ſå ſnart des olykliga ſak var afgjord, begifva ſig på landet. *Betſy*, innerligen bevekt, yttrade ſig i de mäſt rörande ord, oc*h* til ſlut bad om *h*an aldeles intet längre ville draga förſorg om *h*änne, *h*an då täktes förmå des äldſta bror, ſåſom därtil mäſt berättigad,

gad, at antaga ſig *hännes* förmynderſkap. Han lofvade tala med *honom* därom, och därpå lät *han hänne* veta, at *hännes* förmögenhet efter ſin far til en tredjedel var förökad. *Hon* blef härigenom intagen af ömmaſte ärkänſla, ſom hon ſå rörande utförde, at äfven Herr *Goodman* däraf ſjelf kände ſig rörd.

Penninge kärlek följer alla åldrar, och ſjelfva barnen tyckas däraf kånna värdet. Ej under då, at *Betſy* var ſå nöjd ſe ſig til en tredjedel rikare. Gladjen lyſte ur hännes ögon på en bal hvaräſt hon med *Munden* ſamma afton var. Hon älſkade Herr *Goodman* ſom ſin far; men lydde ej des mera hans råd, och kom ej bittidare hem denna gång. Men hur beſtört blef hon at få höra af betjenten, ſom öpnade porten, Herr *Goodman* vara illa ſjuk, at Medicus förbudit alt buller, och at den ſjukas lif berodde på en ſtilla ro och hvila.

Intet är farligare ån det onda, ſom ſtor och långvarig ſorg förorſakar. När Herr *Goodman* begynte nu med ängſlan tänka på den ſkam, ſom altid följer med dylika affairer: at han nu ſnart måſte viſa ſig för domſtolen i en ſådan ſak: at han hade många afvundsmän: folkets prat och löje: någras ſpegloſor: andras falſka medlidande: alt detta viſte ſig nu för des ögon

med

med de liſligaſte färgor. Han kunde nu ej längre ſtå emot utan fick ſlag. Han blef buren i ſäng och åderlåten. Han fick ſin ſans igen och Medicus begynte hoppas; men Herr *Goodman*, ſom ſjelf kände ſin ända nalkas, förordnade ſit Teſtamente ſå ſnart, ſom förnuftigt. Han ſände efter *Thoughtleſs* och öfverlemnade alt hvad förmynderſkapet angick. Fri från detta anſvar, bekymrade han ſig nu om ſit egit. Jag vet, ſade han til ſin advocat, at efter lagen tredjedelen af min egendom tillhörer min ovärdiga huſtru, jag vet ock at jag har magt beröfva hänne denna rätt; men jag vil ej bringa hänne i ytterſta elände. Jag ville at min brorſon ſkal hafva alla mina contanta pengar och faſtigheter, och Frù *Mellaſin* ſkal få tredjedelen af det öfriga. Det är ändå nog för hänne at lefva af i det mörker ſom hänne nu anſtår.

Sedan Herr *Goodman* ſåledes beſtält om alt i detta lifvet, bekymrade han ſig nu endaſt om det tilkommande. Imedlertid var *Betſy* af ömmaſte ſorg betagen. Hon ſkildes aldrig ifrån hans ſäng och med ſin tjenſtagtiga ifver utviſte ſin upriktiga erkänſla. När han kände ſin död nalkas, ville han använda ſina ſiſta timar at gifva ſina pupiller, ſom varit honom ſå kära, ſådana råd, ſom han trodde blifva dem nödiga för deras tilkommande väl. Da-

Dagen före sin död kallade han til sig Herr *Thoughtless* och då han var med sina pupiller ensam, förmanar han dem med rörande ord at altid älska dygden. Jag har aldrig varit sträng, säger han, jag känner ungdomens svaghet och den mänskliga naturens bräklighet. Men betänk, at om något kan öfverskyla våra fel, så är det omsorgen, at åtminstone dölja dem. Et fel är et fel; men det blir en last, när vi fägna och berömma oss därutaf. Skyldiga för våra egna fel, bliva vi det åfven för andras, som vi med vårt exempel förföra. J är rik och har stora natures-gåfvor, J har alt som kan göra Er lyklig för Er sjelf och nyttig för det almänna. Kom ihog! at J är skyldig den Högsta räkenskap en gång för så sällsynta gåfvor.

För Er enskildta sällhet skul bör mig tillägga, at det är endast uti en älskad hustrus hjerta, som man finner en rätt tröst emot detta lifvets vedervärdigheter. Det kan hända, sade han med en djup suck, som åtanken af des egit utpräglade, det kan *hända*, at man gör elakt val: då man söker lycka, finner man idel olycka; men det är blott oundvikeligt med sådana olyckliga, som endast söka bedraga oss och som endast finna sin räkning uti vår skam och un-

undergång. Förfarenheten, min kära *Thoughtleſs*, lärer Eder at jag har ſkäl.

Därpå frågade han om han uträttadt något för ſin bror. Ja ſvarade *Thoughtleſs*, jag har ſkaffat honom en ſyſla. Mina kära barn, ſade den goda Förmyndaren vidare, älſken hvarandra altid, ſå blifven J ock altid lykliga. Och J, min kära *Betſy*, ſade han, jag älſkar Er för mycket, för at kunna dölja för Er min oro. Jag känner Ert hjerta: det är ädelt; men jag fruktar för Er ungdom, Er ſkönhet, Er yppiga lefnad och Er flyktighet. Det förflutna ger mig ſkäl rädas för det tilſtundande. jag önſkade Eder förſedd. Jag vet ej orſaken til Eder miſshällighet med *Truewarth*. Är den få ringa, ſom jag önſkar, ſå förmanar jag Er, at förlika Er med honom. J kan aldrig göra bätre val. J har nu en ny Friare. Jag har ej kunnat underrätta mig om han är Er värdig. Denna omſorg åligger nu Eder, min kåra *Thoughtleſs*. Man har ſagt mig, at *Betſy* vil taga egit hus. Det gillar jag ej. Hon bör ej få få råda ſig ſjelf. Hännes humeur är för flyktigt. Hon måſte hafva nöjen, och valet är för farligt. Jag har bätre tanka om Er, min kära *Betſy*, ån jag ſkulle tro Eder tycka illa vara om det jag ſagt. J vet det är en vän ſom talt, och den upriktigaſte

ſom

ſom J någonſin får. J har intet nog hördt under min lefnad, och jag önſkar at mina ſiſta förmaningar djupare må ſkrifvas uti Ert hjerta.

Herr *Goodman* förmådde ej mera och *Thoughtleſs* gick bort ſedan han med orden yttradt ſin tackſamma erkänſla. Des förmaningar rörde honom ſöga. *Hvad* ſom angick des ſyſter, intreſſerade honom mera. *Han* viſte huru mycket *Fruntimmer* utgjorde familiens heder eller ſkam. *Han* ville därföre i den delen följa *Herr Goodmans* råd. *Betſy* förnötte hela natten i tårar vid ſin Förmyndares ſäng, och kunde ej komma ſig at vika därifrån förr än han var död. Då blef detta huſet hänne för ſorgligt. *Hon* hyrde ſig ſtrax et annat, tog ſig Kammar-Jungfru, Laquajer och inrättade ſin egen ſtat, tvärt emot ſin Förmyndares råd, ſom hon ſå bittert ſörgde.

Des ſorg var väl ſtor och upriktig; men des flyktiga naturell och de goda nyheter från ſin yngre bror, ſtillade *hänne* ſnart. *Han* lät *hänne* veta ſig nu vara friſk och ſkola ſnart komma; men undrade at han ej ſåg annat namn *än* hännes i brefvet, och *än* mer at *Trueworth* ſkrifvet ſig ſkola reſa på ſina gods, utan at *nämna* något om *hänne*.

Glä-

Glädjen öfver sin brors hälsa och ankomst rubbades mycket, då hon tänkte på hur hon skulle besmycka för honom sit upsåg med *Trueworth*. Men vi må komma til honom igen. Läsaren lärer förundra sig at veta honom ännu vara i London.

CAPITEL XXI.

När *Trueworth* skref brefvet til *Betsy* var han i fullt upsåt at lemna staden; men en oförmodlig händelse uppehöll honom. En dag då han gick at spisa med några vånner, ty han hade skäl at fly enslighet, blef honom et bref lemnat af sådant innehåll.

à Monsieur TRUEWORTH.

Min Herre!

Jag är en hederlig och rik flicka. Man säger jag är vacker och många finna mig älskansvärd. J har utan Er vetskap på det ömmaste mig förolämpat; men jag tror Er för hederlig karl at ej vilja ersätta det. Bedrager mig ej min tanka, så lärer J ej fela at möta mig i morgon förmiddagen klåckan 11 uti James lustpark mit emot vattukonsten. Af Eder upriktighet beror dens lycka och, kan hän-

da, lif, som ej utan rodnad kan kalla sig Eder så olykliga som oroliga

OKÄNDA.

Trueworth blef nog bestört häröfver; men svarade strax således.

Til den vackra OKÄNDA.

MADAM.

Oansedt en okänds utmaning kunde utan skam afslås, så fruktar jag dock ej för en vacker flicka uti någon slags strid och ser ej illa på at öfvervinnas. Altså underkastar jag mig gerna den triumph J åstundar och skal säkert infinna mig på det anvista stället. Imedlertid kan J vara försäkrad, at jag med längtan lefver, min vackra okändas ödmjuka tjenare.

C. TRUEWORTH.

Trueworth visste at Fruntimmer utomlands betjente sig af slika medel, han hade det sjelf erfarit; men han visste ej at det brukades i Engeland. Han tänkte nu endast på sin okända: hvem det månde vara och hvad för händelse förskaffat honom denna lycka. Man torde kan hända undra at des hjerta så lätt öfvergaf sig til en sådan händelse; men han sökte alla medel at lätta sit

ſit ſinne. Åtanken af *Betſy* förſtörde oupphörligen des ſinnes lugn.

Hans nyfikenhet; ty i ſjelfva verket var det ej annat, gjorde honom noga at infinna ſig på mötesplatſen. *Han* blef vilrådig; ty man hade ej gifvit honom något tekn, och han fruktade begå någon dårſkap. Den varſamma okända hade det förekommit. *Hon* yttrade ſit nöje öfver hans noggrannhet at upfylla ſit löfte och ſade at hon däraf hoppades, at hvad hon nu gjorde, ſkulle ej ångra känne. En förolempad, ſvarade han, har orſak at klaga; och, efter jag kan förbättra mit fel, ſå ſäg mig det, då jag förſäkrar, at intet ſkal förſummas, ſom det kan erſätta. Lofva intet, ſade hon, innan J vet hvad man fordrar af Er. Han ſvarade med at kyſſa hännes hand och *hon* fortfor, lät oſs ſätta oſs och ſvara mig.

Är J gift? Nej, ſade *Trueworth*. Har J ingen förbindelſe, ſom kan hindra Er från en annan? äfven ſå litet, ſvarade *Trueworth*. (Det är at märka, at Damen var ſå väl maſquerad at hon på intet ſätt kunde kännas.) *Trueworth* beklagade ſig däröfver. Jag må veta, ſade han, för hvem jag öppnar mit hjerta och J ſkal ſe at det ſker utan förbehåll. J har ſkål ſade hon; men det är jag ſom lemnar mit til Eder. Jag älſkar Er. Kan jag då uptäcka mig utan

at veta om J är min kärlek värd. Jag vore den ej, svarade *Trueworth*, om jag ej älskade Er; men jag kan ej älska Er utan at känna Er; Tiden kan alt uträtta, svarade den okända, och en mera hemlig bekantskap kan förmå mig uptäcka mit ansigte, som jag redan gjordt med mit hjerta. Men vi äro ej braf här sade *Trueworth*: säg et ställe hvar jag kan visa Eder huru jag är intagen af denna oväntade lycka. Det är väl för mig ovant, sade hon; men jag öfverger mig til Er. För mig hvart J vil, endast J lofvar mig at ej begåra veta hvem jag är, innan jag sjelf får finne at uptäcka mig. *Trueworth* lofvade det försäkrad at det ej förbant honom mycket samt bad hänne möta med sin vagn vid - - Caffehus klåckan fem. Hon samtyckte; men lofsade ytterra någon fruktan, som hon dock i början ej visat, och sade: Jag har hyst för Er den ömmaste kärlek: Jag kunde ej lefva utan at se Er; men ehvad J må tänka så är mit hjerta rent, och jag hoppas J ej misbrukar min svaghet. *Trueworth* svarade härpå med en förstäld alfvarsamhet, at hon skulle finna honom värd des förtroende, när hon bätre kände honom. Hvarpå hon steg up och gick sin väg.

Denna händelse roade Trueworth, och det lilla han sedt af sin okända tyktes honom

nom ej likna hvad viſſa olykliga bruka at betjena ſig af til at hålla ſina behagligheter fala. Han tänkte ibland at någon af hans vänner ville bruka detta narri, ibland åter at det vore *Betſy*; men han viſte hon hade en ny älſkare, och kände för väl des charactere at kunna länge hyſa deſſa tankar. Han viſte ej hvad han ſkulle få höra häraf. Men han längtade efter uplysning häruti ſå högt ſom han vore i ſjelfva verket af en ren kärlek intagen.

Han inſann ſig på Caffehuſet vid ſagdan tid och efter något väntande ſades honom at en Dame begärte tala med honom Han lopp ſtraxt ut, fann ſin maſquerade, ſteg i vagnen til hänne med en iſver ſom ſkulle upfylla hvad ſom felade i kärlek. Hon frågade hvart han ville föra hänne och ſom han i haſt ej kunde upfinna något annat ſå lät han köra til en badare. Han urſägtade at han ej viſte anſtändigare ſtälle hon ſvarade at man funne ſig alleſtädes väl med honom.

De blefvo ſtrax förde i en vacker kammare en präktig collation anrättades och betjeningen blef afviſt. Ach! hur jag är glad, min ſköna, ſade *Trueworth*; men jag har orſak klaga at J längre vil neka mig ſe den mun ſom förkunnar mig min lycka. Förebrå mig intet, ſade hon; jag har

intet lofvat; men J *har* lofvat at intet begära Jag *har* lofvat at ej taga maſquen af *Er*, ſade *han*; men vidare intet. Därpå tog han ſig några friheter, ſom läſaren *kan* gissa, om *han* behagar, och ändteligen upeldad ſade til hänne: detta *är* et mörkt ſtälle pekande på alkoven. Jag ſkal ej fela uti min parolle. Han tog hänne och efter förſtält motſtånd, förde hänne dit *hon* häldre åſtundade gå än *han*. Nu *kan* J ej längre beh*å*lla *Er* maſque, ſade *han*. Man *kan* ej motſtå *Er* ſade hon och lät maſquen falla. Jag drager igen förhänget ſåſom de gjorde och ſäger endaſt at *Trueworth* nu tykte ſig känna igen röſten.

Han underlåt intet ſom kunde hindra hänne återtaga maſquen. Jag vil gerna göra Er nöje ſade hon; men jag kan ej förjaga min fruktan Hvad fruktar J ſade *Trueworth*? at förlora Er, ſvarade hon och omfamnade honom kärligt. J har ſedt mig ofta och utan rörelſe, huru ſkal jag nu bättre hoppas. Eder kårlek pryder Eder ſkönhet, ſvarade han, och jag ſkal anſe Er ſåſom jag bör. Friſkt! min ſköna ſade han, ſtadfäſt Er ſeger och bibehåll Er tilbedjare. Jag är vunnen, ſade hon; vände ſig åt dagen och lät *Trueworth* ſe *Flora Mellaſin*. Oh himmel! ropade han. J är beſtört, ſade hon. Ach! min fruktan

ſan-

ſannas. Förlåt mig min ſköna, ſade *Trneworth*; jag är beſtört, men det är öfver min lycka. Kunde jag hafva trodt mig fångſla den ålſkvärda *Flora*.

Hans förundran var ej liten, men då han kom något til ſig ſjelf, erhindrade han ſig många *Floræ* gerningar ſom hade bordt förr uplyſa honom och uptäcka honom hvem hon var. De voro tilhopa långt inpå natten, och ſkildes ändteligen åt, ſedan de utſatt et lika möte til följande dagen.

CAPITEL XXII.

Oagtadt en hederlig karl aldrig hyſer någon rätt kärlek för et Fruntimmer, ſom han ej bär högagtning för, ſå roade honom likväl detta tidsfördrif, och, utan at upväcka hos honom någon böjelſe, tjente at ſkingra de bedröfliga tankar, ſom utan uphör oroade honom i anſeende til *Betſy*, och hvilka han hade ſå ſvårt för at utplåna. Hånnes bild hade varit för djupt i des hjerta inſkrifven, at han ſkulle den kunna aldeles förglömma; men han tänkte nu endaſt med medlidande därpå. Han beklagade hännes inbillade felſteg. En ung, ſade han och vacker, utan miſstroende, utan förfa-

renhet, och, tör hända, utan undervisning har lätt kunnat förledas. Han ynkade hänne, och det var nu åfven den enda känslan, som var qvar. Så hade han segrat öfver sig sjelf.

Et hjerta så fritt förglömde snart sin afresa. Men detta des lugn varade ej länge. Han var gjord at älska. Et annat ämne uptände honom, och det var sådant, at han ej nog kunde fägna sig öfver sit val.

Riddar *Bazil Loveit* var en af des bästa vänner, som man förr omrördt. En dag gick han at besöka honom och fann des rum fult af koffertar och equipage. Välkommen sade *Bazil*. J ser mig i mycken förstörelse. Tvänne Damer hafva kommit från landet och J vet, at Fruntimmer äro som Generals-personer; de resa ej utan med vapn och bagage. Skal J gifta Er, sade *Trueworth*. Intet just det, svarade *Bazil*; men mina två systrar äro inkomne från Staffordshire och det gifver mig nog vid handen den oro jag då har at förvänta. Denna oro blir Eder angenäm, sade *Trueworth*. Et hus är en ökn för en ungkarl; men Edra systrar lära upfylla Ert med angenämt sällskap. Ja, sade *Bazil*; om de voro här någon tid; men de lasta lefnaden i London, och komma endast hit at göra sin små handel. Den ena är gift

uti

uti Grefskapet Oxfort, och des syster Harriot vil ej låta något skilja sig ifrån hänne. *Trueworth* berömde denna enighet. Den är nödig för deras egen lycka, svarade *Bazil*. Den äldsta blef gift något för min mors död, och min far, som kände hännes mogna vett, lemnade hånne upsigten öfver sin syster, då knapt 8 år gammal. Des man Herr *Wellair* älskade sin kustru; men än mer sina falkar och hundar; altså skulle min syster föra en ängslig lefnad, om ej *Harriot* med hänne delade des enslighet. Med et ord: den yngre nytjar den åldres undervisning, och den äldre förnöjer sig öfver den yngres qvickhet och vett.

Riddar Bazil, som hjerteligen älskade sina systrar, talade med *Trueworth* en lång stund om samma ämne. Han måste lofva at komma igen och spisa med dem följande dagen. Han höll ord och *Bazil* viste honom för sina systrar, som en af sina kärraste vänner. Bägge voro sköna; men *Harriot* ägde därjämte en behaglighet, som ingen kunde emotstå. Fru *Wellair* talade mycket och väl. *Harriot* talade litet; men med en ljuflighet och noggranhet, som var vida öfver des ålder.

När man frambragte caffée, gick Fru *Wellair* ut at skrifva några bref. *Trueworth*

sag

ſåg det gerna; ty han hoppades när *Harriot* blef allena, ſkulle hon tala mer. För at därtil förmå hänne, lät han talet falla på ſtads nöjen, och ſade ſig förundra, at hon, ung och ſkön, fant nöje uti landtlefnadens enſlighet. Det är viſt, ſvarade *Bazil*, at denna ſmak är ovanlig uti denna ålder; men vore jag i hännes ſtälle ſå tänkte jag helt annorlunda. London, ſade *Harriot*, är en vacker ſtad, och jag undrar ej at de finna nöje där, ſom äro föranlåtne at därſtädes lefva; men hvad de föregifna nöjen angår, ſom ſå många komma långt ifrån at dår ſöka, kan jag ej begripa hvarföre man ej med godt ſkäl kan vara dem förutan.

Trueworth ville upböja dem, och han berömde Hofvet, Baler, Concerter, Commedier med flera. Men Harriot ſvarade med ſå mycket förnuft, qvickhet och ſkäl, gjorde ſå lefvande och behagelig afmålning på landt-lefnadens oſkyldiga nöjen, at *Trueworth*, intagen, kunde ej afhålla ſig, at i ſit ſinne jämnföra *Betſys* och *Harriottes* olika character. Fru *Wellair* kom igen och ſamtalet blef almänt och nöjſamt. Därpå kom mera ſällſkap och *Trueworth* var där hela afton. Han gick ändteligen hem intagen af angenämare tankar än ſin afreſa.

CA-

CAPITEL XXIII.

Om *Betsy* vetat hvad det var, som nu qvarhölt *Trueworth* i London, så torde hännes sjelf-kärlek blifvit något mjukad; men långt ifrån at det veta, trodde hon sig vara därtil orsaken, och at han endast väntade på hännes brors ankomst, som skulle förnya freden. Således smikrades hon af sin egenkärlek, då hon tänkte på Trueworth; men Mundens trägna upvagtningar och de nöjen han flitigt anskaffade, jämte en annan seger, som mera intresserade et sådant sinne som hännes, lemnade hänne liten tid at tänka på annat.

En Handels Madame, som hännes nipper och granlåt om händer hade, kom en morgon til hänne. *Hvarföre kommer J så bittida, Madame Modely* sade *Betsy* til hänne. J sanning, Min Fröken, sade hon, jag tänkte ej komma, jag har annat at göra; men jag har lemnat alt för at låta Er veta en ting, som J säkert intet förväntat Ach! Fröken *Betsy* sade hon vidare. En stor Herre, rik och älskvärd - - - Men jag bör intet undra, J är så vacker at ingen kan se Er utan at älska Er. Hvad vil J säga, sade *Betsy*, tala ut. Min Gud! jag är

så

ſå glad at jag ej vet hvad jag ſäger; men nu vil jag berätta *Er* alt. När *J* var hos mig i går ſå har Lord *Fredric Finces*, en alt för artig Herre, ſå frikoſtig och ådelſint; men det angår ej ſaken. Lord *Fredric* ſäger jag, ſom bor midt öfver, hade ſedt Er genom ſit fönſter, då J gick ur portchaiſen, och blef ſå kår, jag ljuger intet, at han ſå när ſvimmade. Knapt var J borta förr än en af hans kammartjenare; ty han har ſtor betjening och prägtig ſtat, kom och bad mig gå til ſin *Herre*. Ach! Madame *Modeli*, ſade han, hvad för en Gudinna var hos Er? Om hon är ogift, ſå gör jag hänne til härſkarinna öfver alt hvad jag äger. Jag frågar ej efter des förmögenhet, endaſt jag får äga hänne. Jag blef ſå beſtört, at jag ej kunde ſvara. Han tog mit ſtillatigande up för et elakt tekn och viſte ſig ſå bedröfvad, at jag var föranlåten tröſta honom och ſäga Ert namn, hemviſt och framför alt at J var ogift. Jag hoppas J förlåter mig det. Han blef då mera nöjd til ſinnes och bad mig hos *Er* utbedja honom lof at få upvagta Er. Kan han då intet ſjelf tala eller ſkrifva ſade *Betſy*. Jag föreſtälde honom väl at det vore bättre; ſvarade Madame *Modely*; men han var likſom tokug och ville ej höra af något, tils jag upfann en liſt, ſom *J* ej

torde ogilla. Jag ſade honom at *J* ſkulle komma i eftermiddag och ſe på *Er* kläd-ning, ſom J lämnat hos mig, at jag då ſkulle förmå Er dricka thé hos mig, och at han ſkulle ſå komma liklom af en händelſe Och det är juſt det, ſom jag nu vil be Eder om, Min Fröken, ty, om hans perſon ej miſshagar Er, ſå är det et anbud, ſom ej bör förkaſtas.

Det rörer mig litet, ſvarade *Betſy*; men jag kan väl roa mig därmed. Det är väl talt, ſade *Madamen*; J torde då komma klackan fem. *Ja*, ſvarade *Betſy*; men lät honom ej veta at *J* talat med mig. Jag ſkal ej en gång ſäga at jag ſedt *Er*, ſade Madamen. Hon talte ännu en lång ſtund om Lord *Fredric*, at han var rik, mägtig, ſtod väl vid hofvet, och hon gick ej bort förr än hon lemnat *Betſy* en lyſande ideè om honom.

Ehuru *Betſy* ſyntes kallſinnigt afhöra Madame *Modelis* berättelſe, förlorade hon likväl ej et ord däraf, och når hon var borta, ſyſſelſatte hon ſig endaſt med ſin ſmyckning och de medel hon ville bruka at erhålla en ſå prunkande ſeger.

Om jag egtar honom eller ej, ſade hon vid ſig ſjelf, ſå gifver en ſådan friare mig mycket anſeende och heder. Blir jag åter des Fru, ſå får jag en hög rang. En

Lords

Lords frieri skal äfven befria mig från Min yngre brors klagan och förvitelser i anseende til *Trueworth*; Detta förorsakade hänne så stort nöje at hon med samma otålighet väntade få se sin nya friare, som Madame *Modeli* sagt honom hafva.

Klåckan slog fem och *Betsy* begaf sig genast til Handels-Madamen. Jag kommer at spörja sade hon, när hon kommit in, om min Robe är färdig. Utan tvifvel, svarade Madamen, men jag ber at Fröken är gunstig och sitter och dricker en tasse thè. Jag kan ej vara länge, svarade *Betsy*, jag har väl tjugu visiter at göra i dag.

Litet derefter inträdde den efterlängtade mannen med en trotsig mine och sade Jag kommer at klaga öfver Er *Madame*. *Mit* folk har - - - i det han fick se *Betsy* stadnade han tvärt af, och fäste orörligt sina ögon på hänne. För Guds skul Nådige *Herre*, sade *Madame Modeli*, säg mig hvad som felar. Ingen ting, svarade han; Men Ert hus är et tempel och se en Gudinna, som jag vil tilbedja. Är det *Helena*? Är det Grekernas Venus? Af des rosenröda kinder och purpurfärgade mun vil jag tro det. Ellet är det Diana Man skulle döma det af des statur. *Betsy* i förundran öfver en så löjelig början, svarade: Jag älskar inga dikter Nådiga *Herre*;

re; mit namn är *Betsy Thoughtless*, *Betsy*, ropade han: välan då, *Betsy* skal blifva mera ryktbart namn *h*ädanefter än Venus varit. Han fortfor med sit orimliga prat, då man sade til *Betsy* at en *H*erre i en vagn begärte tala med hänne. Hon befalte sin Laquai fråga hvem det var. *H*an kom och berättade at det var Herr *Munden* som, då han ej funnit hånne hemma, men af des kammarpiga fådt veta *h*var *h*on var, nu var kommen, at afhämta och beledsaga *h*änne til Mademoiseller *Arische* efter aftal. Se en lyklig dödlig, sade *L*ord *Fredric*, som törs taga sig sådan fri*h*et. Många taga sig mer än de böra, svarade *Betsy*; men gå, sade hon til laquaien, och säg at jag ändrat mit upsåt och kommer ej. Munden, beström öfver et så tort svar, reste *h*elt misnöjd bort.

Betsy, e*h*uru något stött öfver Mundens förtrolighet tykte dock ej illa om händelsen. *H*on fant et obeskrifveligt nöje uti, at ingifva sin nya älskare jalousie, och hade nu en giltig orsak, at, efter Madam Modelis trägna anhållan, något förtöfva, som hon syntes samtycka endast för at visa det Mundens frihet varit sjelftagen.

Madame *Modeli*, under förvändning af sina hussyslor, gick ofta ut, och lemnade

Lord

Lord *Fredric* full fribet at göra sin kårleks förklaring, som han ock i präktiga ordasätt gjorde. Ändteligen för *Betsy* bort, och Lord *Fredric*, harmsen, som han sade, at ej hafva sin equipage vid hands, ville i en annan portchaise beledsaga *Betsy*. Et nytt galanteri, som hon tilstadde efter något vägrande.

Ande på Andra Delen.

Den